Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2320 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 19 octombrie 1956

LUNA MARII PRIETENII

Cocktail la Ambasada sovietică

Ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti, A. A. Epişev, a oferit joi seară un cocktail în saloanele ambasadei în cinstea delegaţiei de oameni de ştiinţă şi cultură din U.R.S.S.: V. N. Stoletov, conducătorul delegaţiei, I. L. Andronikov, A. P. Maresiev, A. M. Room, E. K. Osipova, G. Z. Ioanisian, membri ai delegaţiei care fac o vizită în ţara noastră cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice.

Au luat parte tovarăşii: Emil Bodnăraş, Iosif Chişinevschi, Miron Constantinescu, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroş, Constantin Pîrvulescu, Ştefan Voitec, Janos Fazekaş, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. Traian Săvulescu, Constanţa Crăciun, Fl. Dănălache, acad. I. Murgulescu, P. Niculescu-Mizil, Ion Pas, Ghizela Vass, Ofelia Manole, acad. P. Constantinescu-Iaşi, Marin Stancu, C. Prisnea, C. Dinculescu, Liuba Chişinevschi, M. Macavei, O. Livezeanu, Al. Buican, acad. Tudor Arghezi, acad. Zaharia Stancu, acad. M. Roller, Stela Enescu, Sanda Ranghet, prof. N. Sălăgeanu, P. Babuci, oameni de artă şi cultură, membri ai Consiliului General A.R.L.U.S., ziarişti.

Cocktailul s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

David Oistrah şi V. A. Iampolski au părăsit Capitala

Marele violonist sovietic David Oistrah, artist al poporului din U.R.S.S., împreună cu pianistul V. A. Iampolski, care au concertat în ţara noastră au părăsit Capitala joi dimineaţa plecînd la Varşovia unde vor participa la Festivalul internaţional de muzică contemporană.

Din partea ambasadei U.R.S.S. au fost de faţă V. I. Barahnin, prim secretar şi V. V. Skorniakov, ataşat, iar din partea ambasadei R. P. Polone, K. Janiszewski, secretar.

Inainte de plecare David Oistrah a făcut următoarea declaraţie: „Părăsind Bucureştiul duc cu mine cele mai calde impresii despre întîlnirile mele cu minunatul auditoriu muzical romîn, cu eminenţii mei colegi, muzicienii romîni. Cred că în scurt timp ne vom întîlni din nou. Voi fi bucuros să revin în ţara dv. şi să concertez din nou în faţa publicului romînesc".

Maresiev printre pionieri

Ce se întîmplă în această zi? Sala teatrului din Palatul Pionierilor e plină pînă la refuz; pe scările ce duc la uşa de intrare aşteaptă un grup de pionieri, cu buchete mari de flori în braţe. Pe cine aşteaptă? Pe un OM: Un Om Adevărat! Pe Alexei Petrovici Maresiev, bărbatul acesta în aparenţă grav, dar cu zîmbetul pe buze care coboară acum din maşină şi este înconjurat îndată de pionieri. Primeşte flori, împarte sărutări şi îmbrăţişări şi pătrunde în sala teatrului. Aplauzele entuziaste ale pionierilor parcă îl stînjenesc.

Vorbeşte Maresiev? Nu! Se discută prieteneşte. Deseori vocea puternică a Eroului Uniunii Sovietice răsună:

— Voi ce credeţi? Cum trebuia să fac?

Maresiev explică situaţii de lupte aeriene, cere păreri despre cum trebuia să acţioneze şi în urma răspunsurilor primite încheie cu constatarea:

— Voi sînteţi adevăraţi aviatori!

Maresiev ştie însă că pionierii care îl ascultă cunosc bine cele ce se povesteşte şi iată-i trăind alături de Omul Adevărat momente grele de luptă, momente vesele de izbîndă...

Pe intervalul dintre scaune şi scenă, circulă numeroşi pionieri. Duc bileţele cu întrebări.

Alexei Petrovici răspunde la întrebări apoi bagă în buzunare bileţelele. La nedumerirea translatorului răspunde serios:

— Astea sînt preţioase autografe!

L-au întrebat pionierii dece n-a sărit cu paraşuta, cîţi ani are, cu ce se ocupă acum, ce studii are...

Sala freamătă de rîs. Maresiev povesteşte cum doi băieţi crezînd că-şi educă îndrăzneala, voinţa, caracterul, i-au scris că sar din mersul tramvaiului, încearcă să nu mănînce nimic o zi întreagă sau îşi string mîna cu uşa şi privesc la ceas să vadă care rezistă mai mult fără să ţipe. E hazliu, dar educativ. Copiii, află că dîrzenia şi voinţa nu se obţin astfel. Ele se însuşesc de-a lungul multor ani de învăţătură, de biruire a greutăţilor ivite în viaţă.

In sală e din nou freamăt. Răspunzînd unei alte întrebări, Maresiev dictează adresa:

— Moscova, str. Gorki nr. 19 apartamentul 70!...

Adresa este scrisă cu înfrigurare în carnetele dintre care multe aveau peste cîteva minute să poposească în mîinile lui Maresiev. Acesta a coborît în sală şi — pînă la începerea programului formaţiilor artistice pionereşti — a împărţit autografe. Cojoacă Claudia, Moga Valeria, instructoarea Matache Elena, sînt în preajma lui Maresiev. Horn Alexandru de la şcoala medie mixtă nr. 6 îşi face loc cu greu ferind un obiect mic ce-l ţine în palmă. E un avion executat din plexiglas şi pe care-l înmînează cu emoţie prietenului vechi pe care l-a văzut însă astăzi pentru prima dară.

Toţi cei peste 1.000 de pionieri care au participat la întîlnirea cu Maresiev au plecat de aici cu gînduri mari: să se străduiască să devină şi ei „oameni adevăraţi", oameni care să-şi slujească cu devotament patria şi poporul.

GH. ANGELESCU

Maresiev în mijlocul pionierilor

Primirea de către tov. Chivu Stoica a împuternicitului extraordinar al guvernului grec

La 18 octombrie a. c. tov. Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri al P.R.R. a primit pe dl. P. Garufalias, împuternicitul extraordinar al guvernului grec, deputat în parlamentul Greciei.

Dl. P. Garufalias a fost însoţit de dl. S. Rocanos, secretar de Legaţie.

La întrevedere au asistat Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe şi Marcel Popescu, ministrul Comerţului Exterior.

In timpul întrevederii a avut loc un schimb de păreri cu privire la unele probleme politice internaţionale, precum şi la dezvoltarea relaţiilor economice între cele două ţări.

Intrevederea a decurs într-o atmosferă cordială.

Concert simfonic dirijat de Carlo Zecchi cu concursul violoncelistului Enrico Mainardi

La Ateneul R.P.R. a avut loc joi seara un concert simfonic extraordinar dat de Orchestra simfonică Radio, dirijată de Carlo Zecchi cu concursul violoncelistului Enrico Mainardi.

Partea întîia a programului a cuprins fragmente din Suita nr. 3 în re major pentru orchestră de coarde, oboi, trompete şi timpan de J. S. Bach şi Concertul pentru violoncel şi orchestră în si bemol major de Boccherini, solist Enrico Mainardi.

La cererea insistentă a publicului, Enrico Mainardi a mai interpretat Sarabanda şi Bourée din Suita în do major şi Sarabanda în do minor de Bach.

In partea a doua a fost interpretată Simfonia I-a în do minor de Brahms.

(Agerpres)

Sarcină de seamă — grăbirea campaniei de toamnă

Din datele primite cu privire la însămînţările de toamnă rezultă că nu se lucrează peste tot cu toată capacitatea de lucru de care dispun regiunile.

Sînt rămase în urmă cu totul nejustificat regiunile Ploeşti, Timişoara, Galaţi şi Bucureşti. Chiar regiunile care sînt indicate în harta alăturată ca fruntaşe — cum sînt Suceava şi Bacău — raportat la condiţiunile lor şi ţinînd seama de faptul că acolo gerul vine mai devreme, sînt în restanţă cu însămînţările.

Faţă de timpul înaintat se impune mobilizarea tuturor forţelor de lucru şi să lucrăm zi şi noapte pentru terminarea cît mai de grabă a însămînţărilor de toamnă.

Vînd statului prisosul de produse

TIMIŞOARA (de la corespondentul nostru). Raionul Pecica este unul dintre cele mai puternice raioane cerealiere ale regiunii Timişoara. Porumbul a devenit una dintre culturile de bază, ei ocupînd 37 la sută din întreaga suprafaţă arabilă a raionului.

Imediat după stringerea recoltei, gospodăriile agricole colective şi-au achitat plata în natură datorată S.M.T.-ului şi cotele obligatorii către stat. Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective au asigurat de asemenea necesarul de seminţe pentru anul viitor. După împărţirea veniturilor pentru zilele muncă efectuate de colectivişti şi după ce au rezervat fondul de bază al gospodăriei şi cantităţile necesare pentru furajarea animalelor — adunările generale au luat hotărîrea ca din prisosurile rămase, să vîndă statului o cantitate de 18 vagoane cu porumb.

Pînă acum gospodăria din Şemlac şi-a îndeplinit angajamentul vînzînd statului o cantitate de 5 vagoane porumb. Membrii acestei gospodării au vîndut şi ei statului o cantitate de 16.400 kg. porumb boabe.

Cu sprijinul tractoriştilor

Intr-o convorbire avută cu preşedintele comitetului executiv al Sfatului Popular al comunei Crucea, raionul Hîrşova, tovarăşul Ştefan Boşneag, corespondentul nostru a primit următoarea declaraţie în legătură cu desfăşurarea muncilor agricole din campania de toamnă:

Peste cîteva zile suprafaţa de 2.750 ha. planificată pentru însămînţări va fi terminată. Datorită sprijinului primit din partea SMT Pantilimon şi Horia, care au trimis aici 6 brigăzi de tractorişti, gospodăria colectivă din comuna Crucea însămînţase pînă la 16 octombrie o suprafaţă de 840 ha.. din 850 ha. planificate.

In ultimele zile, ritmul muncilor agricole a crescut simţitor, fiind folosite trei cupluri a cîte două semănători, iar tractoarele disponibile au putut face arături adînci. Pînă la aceeaşi dată, în întreaga comună s-au arat 2.797 ha., care vor fi însămînţate în primăvară.

Este bine cunoscut faptul că noi obişnuim să cerem tractoriştilor să are bine şi mult, dar de multe ori neglijăm condiţiile lor de hrană şi dormit. De aceea, anul acesta noi am luat măsuri ca în afară de alimentele primite de la staţiune, conducerea gospodăriei colective să pregătească zilnic pentru tractorişti hrană caldă cu carne, să dea fiecărui tractorist dimineaţa cîte un litru de lapte dulce, iar la masa de prînz să li se servească şi vin.

Inainte de a părăsi gospodăria, corespondentul nostru a mai aflat că se dă mare bătălie pentru a se termina recoltatul porumbului, transportul gunoiului de grajd în platforme sau pe cîmp, fără să se stînjenească ritmul însămînţărilor.

Intîrziere nepermisă

ORAŞUL STALIN (de la corespondentul nostru).— In gospodăria colectivă din Merghindeal, raionul Agnita, însămînţările au început abia de trei zile. De ce există această situaţie? Tov. Thomas Wonner, preşedintele gospodăriei, afirmă:

— Am aşteptat ploaia, am fost ocupaţi cu recoltatul porumbului, sfeclei de zahăr etc.

Adevărul însă este că munca la recoltat n-a fost suficient de bine organizată. Consiliul de conducere n-a căutat să mobilizeze la lucru pe toţi colectiviştii, fapt datorită căruia terenurile au fost eliberate tîrziu.

Acestea-s adevăratele cauze pentru care gospodăria colectivă din Merghindeal a arat abia 9 hectare şi însămînţat abia 3 hectare.

Pentru înlăturarea grabnică a acestei situaţii, este necesar şi ajutorul sfatului popular comunal.

Pe străzile din Tîrgu Mureş..

Iată o curiozitate pe care fotoreporterul nostru — un turist incurabil — a surprins-o în Tg. Mureş. Fotografia nu te lămureşte pe deplin. Ceea ce vedem aici este un aspect obişnuit ce-l întîlneşti din cinci în cinci minute în piaţa mare a oraşului. Unul dintre autobusele citadine s-a oprit în faţa depozitului şi-şi alimentează rezervoarele. Dar cu ce? Asta-i întrebarea! Căci cele mai multe dintre autobuse folosesc drept combustibil... gazul metan ce se găseşte din abundenţă în apropierea oraşului. Vreţi să ştiţi care-i avantajul? Să facem o socoteală: un autobus consumă zilnic 20 metri cubi de gaz. Socotindu-l cu preţul derizoriu al gazului, ajungem la o nimica toată. Autobusul alimentat cu benzină consumă în acelaşi timp, cca. 50 litri benzină, care costă în jurul a 75 lei. Deci...

Introducerea în diferite sectoare industriale cît şi în folosinţa casnică a gazelor naturale a luat o mare dezvoltare în Tg. Mureş. Intreg oraşul este prevăzut cu instalaţiile corespunzătoare, iar într-o serie întreagă de comune şi sate din raion au fost introduse conductele. Lucrările continuă într-un ritm neîntrerupt.

G. PETRE

Radioamatori

— Atenţiune! Atenţiune! Aici YO6 KBA! YO6 KBA! Postul de radioamatori al Şcolii medii cu limba de predare maghiară din Oraşul Stalin-Romînia. Ne-aţi auzit? Răspundeţi la apel! Răspundeţi la apel! Aici YO6 KBA,! Yokohama, Oslo, şase Konstantin, Boris, Ana...

Tînăra profesoară apasă acum pe un buton şi lumina micului bec se stinge. Prin caschetele cu căşti de radio se aude destul de slab, dar clar: — Hallo, Hallo, YO6 KBA, ţi-am auzit apelul, îţi răspund la apel. Aici postul bulgar din oraşul Plovdiv LZ1, KSP Lintz, Zagreb unu Kronstadt, Singapore, Paris, LZ1 KSP.

Butonul este apăsat din nou. Profesoara Sarolta trece în faţa microfonului şi urează cu glas tare: „Bună ziua, dragă tovarăşe. Sînt bucuroasă de întîlnirea aceasta pe calea undelor. Te rog să-mi transmiţi controlul".

Emiţătorul bulgar transmite numerele de control, salutări, iar apoi Sarolta încheie convorbirea: „La revedere, dragă tovarăşe. Multe 73!".

Stau cu căştile pe urechi şi aş sta pînă cine ştie cînd în acest mic „atelier-minune" al Şcolii medii nr. 4, cu limba de predare maghiară din Oraşul Stalin. Tot ce văd în juru-mi, aparatul de emisie, de recepţie, nenumărate scule, planşe, toate sînt lucrate de elevi şi de profesorul lor de fizică, conducătorul cercului de radioamatori, tovarăşul Fejer Pavel. In cadrul acestui cerc de radioamatori, elevii au făcut cunoştinţă cu tainele lămpilor, condensatorilor, undelor. Nu a mers uşor construirea unei asemenea staţii de radioamatori, prin care să se vorbească cu tineri din insulele Filipine, din Cehoslovacia, Finlanda, Bulgaria şi atîtea alte ţări. In „camera-minune", pe raftul unei poliţe, am găsit un caiet gros de vreo sută de pagini, scris mai mult de jumătate. L-am răsfoit cu curiozitate; de fapt nu era altceva decît un jurnal al cercului, de la înfiinţarea acestuia (cu cîţiva ani în urmă) şi pînă în ziua de azi. Am întîlnit aici toate scrisorile elevilor amatori de fizică sau ale tovarăşului Fejer către diferite foruri prin care cereau materiale. Pe alte pagini erau lipite facturile cu care au primit sau şi-au cumpărat parte din materialul necesar construirii staţiei. Apoi, primele machete ale unei cărţi poştale internaţionale din care au şi ei cu sutele sosite din toate colţurile lumii. Prin acestea au reuşit să facă legătură cu posturile de radioamatori. Insfîrşit toate greutăţile, strădaniile lor şi toate succesele sînt oglindite în caiet. De abia după ce am răsfoit acest „jurnal de bord" m-am uitat mai atent în jurul meu. Pe pereţi, lîngă diferitele planşe, am observat fotomontaje cu ilustrate primite din Bulgaria, Anglia, Iugoslavia, Ungaria. Văzîndu-mi mirarea, tovarăşul Fejer deschise sertarul unui dulap şi scoase de acolo, în ordine alfabetică, zeci şi zeci de asemenea ilustrate. Din cele cîteva numere şi litere scrise pe spate eu n-am priceput nimic. Numai adresa am putut-o citi. De ce scriu doar atît?

— Vă înşelaţi. Ei ne transmit multe salutări şi sărutări şi ne cer o fotografie.

— ???

— Vedeţi acest 73! Şi 88! Asta înseamnă: multe complimente, salutări şi sărutări.

In cameră au intrat doi băieţi înalţi.

— A, bine aţi venit, îi salută profesorul Fejer. Uite, aceştia sînt elevii mei de anul trecut: Becsek Elek şi Antal Arpád.

Cei doi tineri veniseră să ceară unele sfaturi fostului lor profesor. Becsek Elek şi-a construit şi el acasă un aparat de recepţie, iar acum vrea să-l construiască pe cel de emisie. Cei doi tineri au rugat-o pe tovarăşa Sarolta să le dea puţin locul. Becsek s-a aşezat lîngă micul aparat Morse. Ti-ta-ta-ti. Iar peste cîteva clipe răspunse acelaşi sunet din Budapesta. Antal Arpi, la masa de alături, scria în caietul mare de convorbiri tot ce se transmitea. In foarte scurt timp cei doi băieţi au reuşit să prindă legătura cu 6 ţări. Musafirii s-au avîntat într-atît în această interesantă preocupare, încît au şi uitat de timp. Clinchetul clopoţelului anunţă recreaţia mare. La uşă se auziră ciocănituri, apoi intrară cîteva fete şi băieţi. Am aflat că fac parte dintre membrii cercului de radioamatori din şcoală. Puskas Ştefan, Nagy László şi Papp János sînt cei mai buni fizicieni dintr-a IX-a B, iar Mosnar Dóra şi Paál Ildikó, dintr-a X-a.

La despărţire, tovarăşul Fejer mi-a dat ca amintire 3 cărţi ilustrate pe care le trimite postul de radioamatori YO6 KBA în toate ţările îndepărtate, în semn de prietenie. I-am mulţumit foarte mult, iar elevii mi-au spus zîmbind: — Chiar pe gratis nu vi le-am dat. In schimbul lor trebuie să scrieţi în acest caiet părerea dumneavoastră despre cercul nostru. La repezeală le-am scris doar cîteva rînduri. Aş dori însă ca acest reportaj să le dea un imbold şi mai mare în frumoasa şi interesanta lor activitate tinerilor radioamatori.

ECATERINA REDEI

Turneul Ansamblului de balet „Ţoi Sîn Hi"

Culoare - graţie - spontaneitate

Anul acesta a fost anul cunoştinţei cu dansurile popoarelor asiatice, pînă nu demult destul de departe de noi, pline de taine şi semne de întrebare. După ce am văzut însă evoluînd în iureş paşii de călăreţi ai mongolilor, ne-am concentrat atenţia în sezisarea multitudinii talentelor de mimi, acrobaţi şi cîntăreţi ai artiştilor de operă chinezi, apoi am admirat cît de fin îşi cizelează mişcările — în cea mai mare parte izvorîte din coarde ascunse ale trupului omenesc — interpreta indiană a stilului de dans Kathak am început să ne socotim într-o măsură familiarizaţi cu acest fel de reprezentări artistice ce-şi află izvoarele în urmă cu mii de ani. Turneul Ansamblului de balet al studioului „Ţoi Sîn Hi" din Coreea ne-a găsit oarecum pregătiţi să putem face comparaţii, să remarcăm ceea ce e comun dansului popoarelor din Asia, precum şi ceea ce este propriu, specific, prietenilor noştri coreeni. Avem mulţumirea că această cunoştinţă nouă am făcut-o cu concursul unei formaţii excelent pregătite, în care se întîlnesc talentul şi graţia interpreţilor cu fantezia coregrafilor şi maeştrilor de balet, munca asiduă pentru desăvîrşirea mişcărilor cu armonia coloristică a costumelor.

Scene din spectacolul „Legenda despre cetatea Sardosen", balet naţional, după un libret de Ţoi Sîn Hi, pe muzică de Ţoi Ok Sam, prezentat de Studioul de Stat de balet „Ţoi Sîn Hi" din R.P.D. Coreeană.

Studioul de balet „Ţoi Sîn Hi" cultivă cu grijă vechea tradiţie a dansului popular coreean. Inspiraţia pieselor din program o afli în datinele şi obiceiurile strămoşeşti chiar dacă utilizarea cerută de legile scenice şi de lărgirea sferei de accesibilitate nu-ţi oferă nemijlocit motivul folcloric iniţial. In dansul cu săbii, de exemplu, am întîlnit mişcările — cunoscute din stampe — cu care-s mînuite aceste arme încă din cele mai vechi timpuri. Femeia subţire, graţioasă, învăluită în rochie drapată, purtînd pe cap un vas rotund este de asemenea o imagine des întîlnită în viaţa poporului din „ţara dimineţilor liniştite". De aici a fost inspirat şi plasticul dans „La fîntînă", în care un grup de tinere fete şi-au găsit un joc în îndemînarea de a ţine pe cap vasul cu apă.

In baletul „Sub cerul senin", din care am văzut cîteva fragmente, întîlneşti datinele de nuntă ale poporului, pline de optimism şi dragoste de viaţă. Roadele pe care ţăranii le smulg naturii formează pitoreşti pretexte pentru tablouri coregrafice luminoase, pline de veselie.

Uşurinţa cu care se mişcă dansatorii, îndemînarea lor, ne-au amintit pe protagoniştii operei clasice chineze. Mobilitatea braţelor, expresivitatea mişcării mîinilor, multitudinea nuanţelor ce pot fi scoase de aici, ne-au adus în minte rafinamentul dansatorilor indieni. Coreenii practică însă un dans cu mai puţine tonuri grave, mai viu şi deschis, mai simplu şi cu atît mai direct şi mai apropiat de spectatori.

In cadrul ansamblului străluceşte arta animatoarei lui, atît de preţuita dansatoare şi maestră de balet, Ţoi Sîn Hi. Neobosită a purtat ea făclia tradiţiilor populare. Ţoi Sîn Hi sintetizează prin dans însuşirile sufleteşti ale eroicului ei popor. Foarte edificator în acest sens ne-a apărut dansul bătrînului surprins de furtună pe mare. Chiar dacă n-ar fi purtat mască. Ţoi Sîn Hi ne-ar fi convins că trăieşte drama unui bătrîn plutaş din ţara sa în luptă cu stihia valurilor. Impotriva puterilor care-l părăsesc, plutaşul înfruntă cu eroism furtuna şi — aidoma bătrînului şi înţeleptului său popor — nu se lasă doborît cu nici un preţ. Vîslind mai departe cu curaj, împotriva valurilor ameninţătoare, poporul coreean a ajuns la ţărm învingător. A fost călăuzit de experienţa şi înţelepciunea sa milenară, de inima vitează ce nu cunoaşte bătrîneţe.

O altă Ţoi Sîn Hi am cunoscut în dansul improvizat pe melodiile unui vechi instrument popular coreean. Sprintenă, zvîrlind cochet eşarfa de mătase albă, cu mişcări feline, rotunde, domoale, ea mînuia firesc limbajul dansului graţioaselor femei coreene.

Interesant evoluează această tradiţie în arta lui An Son Hi, fiica şi eleva lui Ţoi Sîn Hi. Mai modern, cu influenţe europene, dansul lui An Son Hi este o surprinzătoare sinteză a acestei evoluţii. Păstrînd filonul popular, An Son Hi a imprimat totuşi artei ei variatele sale resurse temperamentale. Dansul azerbaidjan al pasărei rănite este un fericit amestec de graţie şi fineţe asiatică cu frenezia şi conturul mai pregnant al dansului de caracter european. An Son Hi creează o neuitată imagine de pasăre cu aripi albe, gata să se înalţe lin şi să plutească în ceruri. Plină de senzualitate, vulcanică, ea suferă din dragoste într-un pătimaş dans ţigănesc. Inainte cu cîteva clipe îngenunchiase îndurerată la mormîntul tatălui ucis în luptă dar şi-a vestit răzbunarea prin zăngănitul ameninţ-

SUZANA VOINESCU

(Continuare în pag. 3-a)

Să-i pregătim pe tineri pentru viaţă

In viaţă se întîmplă multe. Cînd nici nu te aştepţi se iveşte un necaz, un zbucium mai mare. Ce mult face ca în acele momente să simţi cuvîntul apropiat, sfatul plin de căldură al unui tovarăş dornic să-ţi dea o mînă de ajutor ca să poţi trece prin clipele grele în care te afli...

Intr-o şedinţă organizată de Comitetul raional U.T.M. Negru-Vodă, o utemistă de la topitoria de in din Mangalia a povestit despre un asemenea fapt petrecut în organizaţia de bază din care face parte.

...In urmă cu doi ani, pe poarta fabricii păşea timid o tînără, puţintică la trup, cu trăsăturile feţii împlinite. Ii zicea Aneta Sandu şi venea tocmai dintr-un sat îndepărtat al raionului Hîrşova. In afară de traista cu mîncare şi unele lucruri, adusese cu ea multe, nespus de multe sfaturi date de maică-sa la plecare. „Ai grijă să înveţi o meserie — îi spusese grijulie bătrîna, în timp ce o petrecea pînă la gară. Să fii cuminte, să te porţi cinstit cu oamenii. Nu da prilej gurilor slobode să te vorbească. Nu uita, fata mamei, să ne scrii..."

Incă din primele luni de la venirea în fabrică, fetele au început să vadă în Aneta o bună muncitoare, dornică să înveţe o meserie, o adevărată tovarăşă şi prietenă. Primirea ei în organizaţie a însemnat de fapt că ea se bucură de încrederea colectivului de utemişti.

Iată însă că în viaţa Anetei, în care se părea că totul decurge liniştit, la fel ca şi înainte, într-o zi s-a schimbat ceva. Fata, în trecut veselă, a început să fie din ce în ce mai des cufundată în gînduri, mai închisă în sine, mai neatentă la muncă. La discuţiile aprinse care se organizau ca de obicei seara în cămin, ea nu mai participa. Pe unele fete care au încercat să-i afle păsurile, le-a repezit în cîteva rînduri.

Cu timpul izolarea de colectiv începu s-o stingherească. Simţea nevoia să-şi descarce sufletul cuiva, să se sfătuiască asupra necazurilor ei. Şi într-o seară s-a hotărît: a povestit Anicăi Cocoşel, secretara organizaţiei de bază U.T.M., tot necazul ei. Mai de mult cunoscuse un băiat cu care se împrietenise. Dar acela de care se îndrăgostise cu adevărat şi alături de care visa să-şi făurească un cămin fericit, se dovedise a fi un om de nimic, care o înşelase. Ivan Valeriu — aşa îl cheamă pe acest tînăr — mînat cu totul de alte gînduri decît cele izvorîte dintr-o iubire adevărată, călcase în picioare dragostea sinceră a fetei. Cînd a aflat că Aneta trebuie să nască un copil, a părăsit-o. Desigur că Anetei nu i-a fost de loc uşor să se hotărască a i se destăinui secretarei. Prin minte i-au trecut mai întîi tot felul de gînduri. Cel mai mult o obseda gîndul să plece din Mangalia, să se ducă acasă. Ce va lucra acolo, ce va face cu copilul, va vedea după aceea. „Dar mama, ce va zice mama?... Nu, acasă nu mă pot întoarce în această situaţie" — gîndea tot ea cuprinsă de disperare. După multe frămîntări şi ezitări s-a decis totuşi să-i vorbească deschis secretarei.

...In timp ce fata vorbea, la început, Anica Cocoşel simţea în suflet pornirea s-o certe zdravăn pentru uşurinţa de care a dat dovadă în relaţiile ei cu acel tînăr. „Dar — îşi zise tot ea — acum nu-i momentul cel mai prielnic pentru aceasta. E o tovarăşă bună de a noastră pe care avem datoria în aceste momente s-o înţelegem, s-o ajutăm"...

— Nu mi-e de loc uşor, Aneto, să-ţi spun ce ai de făcut. Am să mă mai gîndesc... Mă voi sfătui şi cu alţi tovarăşi, şi după aceea vom sta din nou de vorbă. Cred însă că n-ar fi bine să pleci din mijlocul nostru. Şi, dacă pleci, unde ai să te duci, cum o să-ţi creşti copilul? Ai încredere în

GEORGETA VASILIU

(Continuare în pag. 3-a)

Se îmbogăţeşte parcul de avioane al TAROM

Pînă la sfîrşitul anului acesta parcul de avioane al întreprinderii Tarom se va îmbogăţi cu un lot de avioane de tipul Il 14 de construcţie sovietică. Primul avion de acest tip, pe care personalul navigant şi terestru al întreprinderii va face instructajul practic în zbor şi la sol, a sosit în ţară acum cîteva zile.

Avionul Il 14 — expresie a ceea ce este nou, modern în tehnica construcţiilor de avioane — are o capacitate şi o viteză de croazieră sporite faţă de acelea ale avioanelor existente în prezent în serviciul întreprinderii Tarom. In cabina spaţioasă este asigurat un confort maxim, aerisire şi încălzire.

In plus, echipamentul modern de radionavigaţie de care dispune permite executarea zborurilor pe orice timp, în deplină siguranţă.

Picătură cu picătură se face marea, ban cu ban se strîng economiile

Consfătuirea pe țară convocată la uzinele „Progresul"-Brăila, în vederea extinderii inițiativei

„Să realizăm economii egale cu prețul de cost al unor importante produse finite"

O laconică informație „Agerpres" anunța acum cîteva zile că la uzinele „Progresul"-Brăila, din inițiativa C.C. al U.T.M. și cu concursul redacției ziarului „Scînteia tineretului", Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini și C.C. al Sindicatului salariaților din industria metalurgică și construcțiilor de mașini, a avut loc o consfătuire pe țară. Muncitori, tehnicieni, ingineri și contabili, secretari ai organizațiilor U.T.M. și membri ai comitetelor sindicale din 26 mari întreprinderi s-au adunat aici pentru a învăța din experiența tineretului uzinelor „Progresul", inițiatorul mișcării „Să realizăm economii egale cu prețul de cost al unor importante produse finite". Reluarea inițiativei reprezintă un aspect important al contribuției tineretului și utemiștilor la îndeplinirea sarcinii de reducere a prețului de cost al producției, trasată de cel de al II-lea Congres al P.M.R.

Totodată, participanții la consfătuire au împărtășit propria lor experiență în extinderea inițiativei de la „Progresul", și, mulțumind pentru ospitalitate și învățătură brăilenilor, n-au ezitat totuși să supună unor observații critice activitatea din întreprinderea gazdă.

În trecut, după succesele realizate în cinstea celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului de la București, acestei acțiuni nu i s-a mai acordat sprijinul necesar.

Valoarea inițiativei, aceea că pentru întîia oară economii modeste, ale unor tineri diferiți, sînt unite și exprimate puternic, stimulativ, prin valoarea unui produs de bază al întreprinderii, ne îndeamnă să expunem pe larg învățămintele recentei consfătuiri.

1001 RESURSE

În această direcție nu se pot da rețete — iată o concluzie care s-a impus în urma discuțiilor bogate și contradictorii asupra metodelor de economisire.

Totuși există și în această privință anumite condiții. Ele trebuie neapărat satisfăcute.

În primul rînd, din consfătuire a reieșit necesitatea generalizării normelor de consum fundamentate din punct de vedere tehnic, ca un punct de plecare strict necesar în stabilirea economiilor. De asemenea, pentru a asigura o corectă evidență, toate întreprinderile vor trebui să țină seama de experiența luată de la uzinele „Progresul", organizîndu-și dintru început mai bine magaziile de scule și materiale și lichidînd grămezile de deșeuri uitate prin colțuri.

Totodată, din discuțiile consfătuirii a reieșit că angajamentele tineretului în privința economiilor e necesar să fie supuse consultării conducerilor de secții sau ateliere, pentru ca ele să nu dăuneze calității fabricației și întreținerii mașinilor. Din acest motiv, la „Progresul", la formularea angajamentelor au asistat maiștrii și tehnicienii a căror experiență a contribuit la înlăturarea pericolului unor angajamente formale sau realizabile în dauna calității. Acum, în timpul realizării economiilor, tot în vederea acestui scop documentele întocmite sînt revăzute de maiștri și tehnicieni.

Cele mai frecvente economii, masa tineretului le obține pe calea gospodăririi mai atente a materialelor directe și indirecte.

Folosirea deșeurilor e un mijloc de seamă în această direcție. Atît la „1 Mai"-Ploești, cît și la „Progresul", prin folosirea cupoanelor la forje și cazangerie a fost cruțată consumarea unor materiale noi.

În prima perioadă a mișcării, atunci cînd magaziile încă n-au fost perfect organizate, se poate accepta ca o sursă de economii și colectarea de metale vechi și capete de metal, așa cum s-a făcut la uzinele „Semănătoarea"-București.

Economisirea energiei electrice și combustibilului trebuie permanent urmărită. Aceasta se poate face în mod eficace la mari agregate, ca — de pildă — cuptorul Siemens Martin al uzinelor „Progresul", unde contoarele pot stabili cu precizie consumul.

Recuperarea de materiale — ca sîrma din motoarele electrice arse etc. — iată altă sursă de economii.

Economisirea de materiale își găsește o complectare în economisirea sculelor, atît prin folosirea lor atentă cît și prin recondiționarea lor. Așa cum au arătat referatele prezentate, la „Progresul" s-au obținut economii însemnate prin recondiționarea în secțiile productive a cuțitelor cu plăcuțe din aliaje dure.

Realizarea de economii la cîte o piesă disparată — este abia începutul. Fiecare tînăr muncitor și tehnician trebuie educat astfel încît să urmărească înfăptuirea unor economii care să poată deveni sistematice, să poată fi generalizate pe întreaga comandă. Vizitînd cazangeria uzinelor „Progresul", unii delegați au observat absența acestei preocupări.

Rolul inovațiilor în realizarea de economii nu poate fi supraapreciat. Sume care prin simpla gospodărire mai bună a materialelor cer vreme îndelungată spre a fi strînse, o inovație bine gîndită le realizează „într-o clipă". La uzinele „Independența"-Sibiu, tînărul inginer Miron Tutulan, realizînd un nou liant pentru turnătorie, a adăugat angajamentului tineretului din uzină o economie de 278.000 lei anual.

Alături de muncitori, pot fi mai mult antrenați în activitatea de dobîndire a economiilor tinerii ingineri și tehnicieni. Dacă înainte adesea angajamentul unor tineri din serviciile cu caracter tehnic sau economic ale întreprinderilor era doar acela de a face economii la rechizite și creioane, acum activitatea lor trebuie îndreptată spre țeluri mai înalte. Perfecționarea tehnologiei poate fi o contribuție de bază a tinerilor ingineri și tehnicieni în campania de economii. La uzinele „Mao Țze-dun"-București și „Gh. Dimitrov"-Arad, prin perfecționarea tehnologiei la forjă, datorită introducerii ștanțării, s-au și obținut rezultate deosebite. O altă cale accesibilă acestei categorii de tineret e cea a modificărilor constructive, a reducerii greutății agregatelor etc. Și aici „dintr-un condei" se dobîndesc milioane.

Un participant la discuții a propus studierea extinderii inițiativei de la „Progresul", într-o anumită formă, și în institutele de proiectări. Socotim propunerea interesantă.

Salutînd realizările însemnate obținute la uzinele „Progresul" în lupta pentru economii, delegații la consfătuire i-au adus totodată o serie de critici. Unele se refereau la lipsuri concrete din anumite locuri de muncă: „de ce cupoanele de la forjă sînt lăsate cu ușile deschise?" „de ce se consumă în sectorul de prelucrare prin așchiere, prea multe cuțite?"

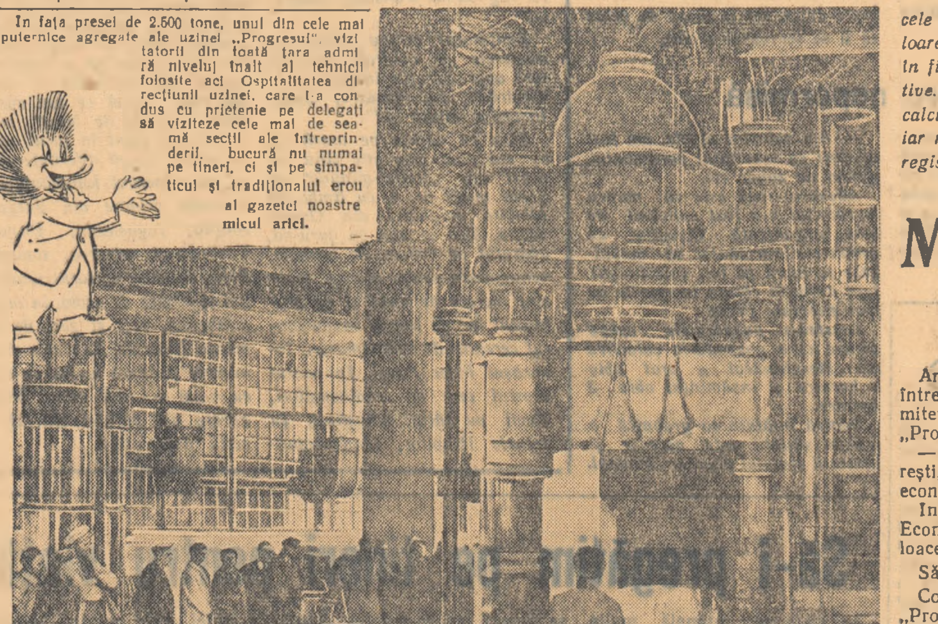
Alături de aceste sînt demne de reținut cîteva critici cu caracter metodic, de mult mai mare însemnătate.

În primul rînd, în problema economiilor prin recuperarea rebuturilor, discuțiile purtate au clarificat faptul că pot fi considerate economii numai remanierile rebuturilor din cota acceptată prin plan, la turnătorie. În celelalte ocazii rebutul rămîne rebut, risipă, și o eventuală recuperare a materiei din care e alcătuit nu poate duce decît la relativa reducere a acestei risipe dar nicidecum la o economie.

În al doilea rînd, cu privire la individualizarea economiilor de energie electrică și combustibil, vorbitorii au arătat că ele nu pot fi puse pe seama cutărei sau cutărei brigăzi de tineret prin metode arbitrare (dacă secția are 100 de oameni iar 70 sînt tineri, ar însemna că 70 la sută din economii sînt făcute de tineri). Aceste economii pot fi considerate în mod serios ca o realizare a unor anumiți muncitori sau brigăzi numai atunci cînd locul de muncă sau mașina acestora sînt prevăzute cu aparate de măsură.

Discutînd despre sursele economiilor s-au născut și propuneri. Unele sînt adresate îndeosebi uzinei „Progresul". Altele, au o amploare mai mare. Un tovarăș de la uzinele „Semănătoarea" a propus ca, după exemplul industriei cehoslovace, să se înființeze și în cadrul sectorului metalurgic din țara noastră un buletin informativ, în care fiecare uzină să publice săptămînal stocul sortat de capete de metal pe care nu-l mai folosește. În acest fel, prin negocieri între întreprinderi, însemnate cantități de metal care astăzi merg la retopit ar putea fi folosite la fabricarea unor repere de dimensiuni mai mici.

...De la șurub pînă la propuneri de importanță națională — multe stau în atenția tinerilor gospodari!

În fața presei de 2.500 tone, unul din cele mai puternice agregate ale uzinei „Progresul", vizitatorii din toată țara admiră nivelul înalt al tehnicii folosite aci. Ospitalitatea direcțiunii uzinei, care l-a condus cu prietenie pe delegați să viziteze cele mai de seamă secții ale întreprinderii, bucură nu numai pe tineri, ci și pe simpaticul și tradiționalul erou al gazetei noastre micul arici.

Contabilii — fotografii acțiunii

În cadrul inițiativei tineretului de la „Progresul", fără nici o exagerare se poate spune că, alături de muncitorul și tehnicianul care realizează economiile, eroul zilei e contabilul. Erou pozitiv sau erou negativ — aceasta depinde de caz!

La uzinele „Progresul"-Brăila, cu bucurie putem spune că membrii colectivelor contabilității au devenit în general eroi pozitivi, colaboratori de preț ai tinerilor. Aici, în scopul urmăririi economiilor după natura lor și locul de muncă respectiv, au fost analizate angajamentele luate pe brigăzi, deschizîndu-se fiecărei brigăzi de tineret fișe pe sorturi de economii (de combustibil, de materiale de întreținere, recuperări de materiale, recondiționări etc.).

Alături de evidența aflată la contabilitatea sectoarelor, tuturor brigăzilor din uzină le-au fost difuzate carnete speciale de economii, în care se menționează felul și valoarea economiilor realizate și se identifică precis comanda respectivă.

Înscrierea economiilor în conturile colective ale brigăzilor se face pe baza bonurilor de restituire a materialelor respective, eliberate în prealabil conform prevederilor fișei tehnologice sau consumurilor normate.

În referatul ținut la consfătuire, tov. Nicolae Vatău, contabilul șef al uzinelor „Progresul", a exemplificat felul în care se face evidența economiilor în cîteva situații diferite. El a spus următoarele:

Resturile declasabile de materiale forjate destinate topirii, care se predau la magazia de fier vechi pe bază de note de restituire la comanda inițială, sînt analizate pentru a se vedea dacă nu li se poate da o altă întrebuințare. În acest caz muncitorul sau brigada care ridică asemenea materiale, primesc o notă însemnată cu o bară roșie, iar contabilul secției calculează celui care folosește resturile diferența între valoarea deșeului și cea a materialului nou: aceasta constituie economia.

Pentru calcularea economiilor de fero-aliaje se înregistrează diferențele între cantitățile prevăzute în rețetele de fabricație a oțelurilor și cele efectiv utilizate, iar valoarea realizată se înscrie în fișa brigăzii de tineret respective. Pentru aceasta, se face un calcul pe fiecare șarjă în parte, iar nota de calcul servește la înregistrarea economiei rezultate.

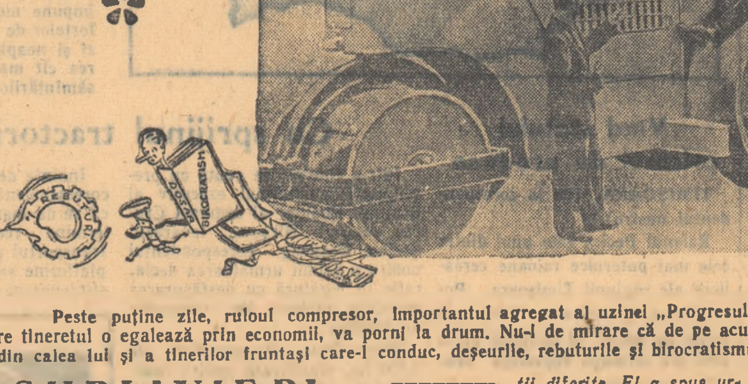
Recondiționările de scule, care se execută asupra sculelor scoase din uz de către muncitorii din secțiile direct productive, în afara îndatoririlor lor de producție, se calculează adăugînd la valoarea sculelor reformate, socotite la prețul fierului vechi, manopera consumată pentru recondiționare și materialele folosite. Diferența între valoarea de achiziție și prețul de cost al sculelor recondiționate, reprezentînd economia, se înregistrează în fișa respectivă.

...Ar fi bine dacă în toate întreprinderile contabilii ar da același sprijin mișcării pentru economii. Din păcate însă, așa cum s-a arătat în consfătuire, în unele întreprinderi, ca „Unio", Satu Mare, șantierul naval Galați, „Gh. Dimitrov"-Arad, uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin, în această privință contabilii stau încă deoparte. La consfătuire unii contabili au prezentat o serie de forme de evidență interesante, ca fișa adusă de un tovarăș de la uzinele „23 August"; interesante, dar, din nefericire...extracontabile. Trebuie să se înțeleagă că nu este mulțumitoare o evidență extracontabilă, făcută doar în scopul „sprijinirii agitației", ci trebuie ca toate economiile să se reflecte în prețul de cost al produselor prin intermediul evidenței contabile.

Deocamdată ceea ce se face în această privință depinde mult de bunăvoința fiecărui contabil-șef de uzină în parte. După cum a declarat contabilul Sîrbu Tiberiu, de la Industria Sîrmei-Cîmpia Turzii, „sectorul productiv ne-a luat-o înainte. În planul de conturi nu sînt posibilități de evidențiere în bune condițiuni a economiilor".

Iar bunăvoința fiind relativă, și reacțiile sînt diferite. O tovarășă, contabilă în M.I.M.C.M., se mulțumea în cuvîntul său cu ideea că, oricum, economiile fiecărui muncitor se reflectă, în general, în prețul de cost al întreprinderii și ajung, prin sistemul premial, să fie — poate — stimulate.

Conducerea Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini și organele de specialitate din Ministerul Finanțelor au însă îndatorirea să răspundă prin inițiativă unei inițiative de masă, să studieze temeinic și să decidă pentru toate întreprinderile formele și metodele pe care să le îndeplinească aparatul contabil în vederea unei evidențe corecte a economiilor.

Peste puține zile, ruloul compresor, importantul agregat al uzinei „Progresul" a cărui valoare tineretul o egalează prin economii, va porni la drum. Nu-i de mirare că de pe acum fug speriate, din calea lui și a tinerilor fruntași care-l conduc, deșeurile, rebuturile și birocratismul...

SUBLINIERI

În discuțiile consfătuirii de la „Progresul" s-au putut observa la unii vorbitori ecourile unei insuficiente înțelegeri a esenței acestei inițiative. Din anumite angajamente, ca cel de la Uzinele „Mao Țze-dun", din Capitală, nu se înțelege clar dacă economiile ce vor fi obținute egalează valoarea unui produs finit sau dacă se va realiza propriu-zis un anumit produs finit din materialul economisit. Lozinca „Să realizăm economii egale cu prețul de cost al unui important produs finit" subliniază însă că în cadrul acestei inițiative tineretul nu montează din economii un anumit agregat, ci că el însumează economiile cele mai diverse, făcute la piese care aparțin celor mai diferite produse ale întreprinderii respective, egalîndu-le valoric cu prețul de cost al unui important produs al întreprinderii. În acest fel se arată încă o dată, în mod convingător, adevărul proverbului „Picătură cu picătură se face marea", se însuflețește masa tineretului cu conștiința capacității sale.

Angajamentele de la Uzinele „23 August" ne fac să subliniem și o altă latură a inițiativei. Spunînd „economii egale cu prețul de cost al unui important produs finit" tinerii de la uzinele „Progresul" s-au orientat bine, au ținut seama de caracterul stimulativ al momentului cînd pe poarta uzinei va ieși, purtînd o plăcuță distinctivă, un agregat de mare însemnătate, sau vagoane întregi încărcate cu un anumit produs, expresie a economiilor tineretului. Egalîndu-se economiile cu anumite obiecte de mai mică însemnătate, sau „cheltuindu-le" pe un număr mare de produse diverse, credem că se face un deserviciu laturii stimulative a inițiativei, și astfel și efectului ei în mase.

Delegații uzinei de tractoare din Orașul Stalin au găsit în spatele unei hale o moviliță de piese aruncate. Or fi niște deșeuri inutilizabile? Nu. E vorba de părți componente ale motorului K.D.-35 pe care uzina de tractoare îl livrează în mari cantități uzinei „Progresul", și care aici, nefiind necesare în cadrul agregatelor la care se montează motorul, sînt aruncate.

Sînt necăjiți delegații de la Orașul Stalin. E supărat, după cum vedeți, și micul nostru arici. N-ar fi fost oare mai economic ca direcțiunea uzinei brăilene să ceară să i se livreze motoarele fără aceste piese inutile ei?

Scurtă recapitulare

Reamintim valoarea economiilor pe care le vor realiza, pînă la 7 Noiembrie, tinerii de la:

- Uzinele „1 Mai"-Ploești — **o turlă de foraj și o pompă triplex**
- Uzinele „Gh. Gheorghiu Dej"-Tîrgoviște — **o pompă duplex**
- Uzinele „Gh. Dimitrov" Arad — **două vagoane G.V.S.**
- Fabrica de rulmenți Bîrlad — **30.000 rulmenți**
- Combinatul metalurgic Reșița — **trei compresoare**

MUNCĂ POLITICĂ
METODE TINEREȘTI

Am asistat deunăzi la discuția între un tînăr și secretarul comitetului de U.T.M. al uzinelor „Progresul". Tînărul întreba:

— Ce mijloace specifice, tinerești, ați folosit în lupta pentru economii?

Întrebarea poate părea naivă. Economiile sînt economii. Ce mijloace specifice pot fi aici?

Să vedem!

Comitetul U.T.M. al uzinelor „Progresul" — s-a arătat în referatul prezentat la consfătuire de tov. Iacob Gh., secretarul comitetului — a dus o anumită muncă politică în rîndul maselor de tineri în legătură cu inițiativa. Reluarea acțiunii a fost analizată în birourile organizațiilor de secții U.T.M., sub îndrumarea secretarilor organizațiilor de bază P.M.R., după care inițiativa a fost popularizată în rîndul tuturor responsabililor brigăzilor de tineret. La rîndul lor, aceștia au convocat consfătuiri ale brigăzilor. Masa tineretului și-a luat angajamente concrete, care au fost analizate apoi în consfătuirile pe secții și centralizate în cadrul mitingului convocat de comitetul U.T.M. pe uzină.

Pentru buna desfășurare a acțiunii au fost confecționate lozinci, au fost difuzate la stația de radioficare materiale privind mișcarea de economii. Posturile utemiste de control și-au închinat mișcării pentru economii gazetele lor și și-au intensificat activitatea, aducînd mostre în standurile de rebuturi și observații critice în consfătuirile de producție.

Cu toate acestea, participanții la consfătuire au subliniat posibilitatea de a se duce o și mai intensă muncă politică în sprijinul luptei pentru economii.

În această acțiune un rol de seamă îl au brigăzile de tineret, care trebuie întărite.

De asemenea, posturile utemiste de control trebuie să desfășoare raiduri în secții, pe problemele luptei împotriva risipei, combaterii rebuturilor, indisciplinei.

O atenție deosebită trebuie acordată antrenării tineretului la cursurile de minim tehnic și la activitățile cabinetului tehnic, strict necesare pentru însușirea tehnicii noi de către tineret și pentru ridicarea din rîndurile acestuia a noi raționalizatori și inovatori.

După cum a propus un tînăr de la uzinele „Tudor Vladimirescu"-București, comitetul U.T.M. de la „Progresul" ar putea folosi mai bine experiența tineretului uzinei sale în păstrarea curățeniei și ordinei la locurile de muncă.

În activitatea sa, un sprijin mai mare ar putea primi comitetul U.T.M. din partea comitetului de întreprindere.

Cu deosebire am vrea să subliniem eficacitatea pe care o poate avea introducerea unela din formele de organizare a tineretului în producție — brigada complexă pentru economii de metal. În legătură cu aceasta, tov. Căpitanu Octav, inginer la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin, a relatat în mod amplu experiența dobîndită acolo. Au fost mari discuții — a spus el — în privința reorganizării brigăzii complexe de economii pentru reducerea greutății produsului nostru — autocamionul. În ședința în care ne-am hotărît să reluăm inițiativa tineretului de la „Progresul", am decis însă cu toții să reorganizăm și brigada, reactivînd colectivele ei pe secții, din care fac parte trei-patru ingineri și tehnicieni tineri cu sarcina de a îndruma muncitorii și tehnicienii în descoperirea rezervelor interne, pe linia micșorării consumului specific de metal și manoperă la autocamion. De mare însemnătate a fost și este pentru brigada noastră alcătuirea de către fiecare grupă de secție a unui tabel din care să reiasă greutatea brută și netă a fiecărui reper, în vederea reducerii adausurilor de prelucrare. Eficacitatea brigăzii complexe e atît de mare, încît din totalul angajamentelor luate de tineretul uzinei noastre în cinstea zilei de 7 Noiembrie, de a face economii echivalente cu valoarea a 5 autocamioane, numai brigăzii complexe de economii îi revine o contribuție egală cu valoarea a 3 autocamioane.

Mișcarea pornită de tineretul de la „Progresul" creează posibilități sporite pentru antrenarea la muncă de U.T.M. a tinerilor ingineri și tehnicieni. Perspectiva de a contribui prin proprie inițiativă la realizarea de economii, de a aduce perfecționări și inovații, de a sprijini pe tinerii muncitori în această direcție, satisfacția de a găsi interes față de aceste probleme în cadrul muncii politice de U.T.M., poate apropia de organizație mulți tineri intelectuali din producție.

— Chiar în cadrul consfătuirii, prin cuvîntul luat de numeroși tineri specialiști, s-au conturat mai bine posibilitățile existente în această direcție.

Organizațiile utemiste trebuie să antreneze pe tinerii tehnicieni în activitatea practică, în cadrul brigăzilor complexe, al posturilor de control, la ținerea de conferințe de specialitate etc.

Comitetul U.T.M. al uzinelor „Progresul"-Brăila a avut în ultima lună de făcut față problemelor dificile ale reluării unei atît de importante inițiative. Aspectul tehnic al problemei a răpit desigur mult timp și energie membrilor comitetului. Totuși, lupta pentru economii e numai unul din aspectele activității generale ale tineretului din uzină. Preocupîndu-se de aceasta, comitetul trebuie să aibă în vedere sarcina lui mare și permanentă de a asigura educația comunistă a tineretului.

Desigur, problemele se interpătrund. Nu se poate spune că propunerea unui delegat, ca tinerii responsabili de brigăzi și membrii comitetelor organizațiilor de secție U.T.M. să fie antrenați în cadrul învățămîntului politic, la studierea căilor de realizare a economiilor în cercurile de economie concretă, ar fi mai legată de lupta pentru economii imediate decît de educația în perspectivă a tineretului.

În general însă — au remarcat oaspeții, și ei activiști cu experiență în organizația de tineret — o mult mai mare atenție ar trebui dată aici învățămîntului politic, activității cultural-sportive, care să ridice necontenit moralul tineretului, să-l crească optimist și puternic.

Într-o pauză a consfătuirii, un tînăr s-a apropiat de noi.

— Sînteți de la „Scînteia tineretului"? — ne-a întrebat el.

Primind confirmarea, tovarășul ne-a înmînat un exemplar proaspăt al gazetei de uzină al întreprinderii „Unio" din Satu Mare. Locul central pe prima pagină îl ocupă angajamentele tineretului uzinei, ca răspuns la inițiativa tineretului de la „Progresul".

În apropiere l-am întîlnit pe redactorul gazetei de uzină „Progresul" și cel al ziarului local din Brăila. Ei nu au publicat pînă în prezent despre această inițiativă decît informații minore.

★ ★ ★

Rîndurile de mai sus n-au avut caracterul unei treceri în revistă a angajamentelor sau înfăptuirilor deja dobîndite. Sperăm să avem ocazia să facem aceasta în curînd. Scopul nostru a fost de a relua și sublinia cîteva din ideile principale reieșite din consfătuirea pe țară destinată extinderii inițiativei tineretului de la „Progresul"-Brăila.

În încheiere, am vrea să subliniem că acum, după ce primele probleme ridicate de această inițiativă sînt în genere clarificate, „are cuvîntul" munca organizatorică propriu-zisă desfășurată de comitetele regionale, raionale și orășenești U.T.M.

La uzinele „Progresul", angajamentul tineretului reprezintă aproape 50 la sută din sarcina de reducere a prețului de cost a întregii întreprinderi pe această etapă. La uzinele „Independența"-Sibiu, angajamentul tineretului întrece sarcina de reducere a prețului de cost pe fabrică în perioada respectivă. Să căutăm ca pretutindeni, pe baza mobilizării tuturor posibilităților, angajamentul luat să reprezinte cu onoare tineretul, constituind o parte simțitoare din sarcina de reducere a prețului de cost a întregii înreprinderi.

Totodată, să veghem ca această inițiativă, de mare eficacitate economică, să nu mai rămînă, ca în trecut, o campanie de scurtă durată, ci, existînd față de ea o preocupare permanentă, cu vremea să intre în activitatea obișnuită a tineretului muncitoresc. De aceea, chiar în mitingurile care vor avea loc în preajma zilei de 7 Noiembrie, e cazul să se ia angajamente pentru perioada următoare.

Să facem din această inițiativă, în colaborare cu comitetele sindicale și organele tehnico-administrative, sub conducerea organizațiilor de partid, pe baza antrenării maselor largi de muncitori, o mișcare valoroasă, eficace, în lupta pentru reducerea prețului de cost, pentru bunăstarea poporului.

O RECOMPENSĂ DREAPTĂ

Tinerii muncitori și tehnicieni, care în aceste zile se antrenează mai puternic în lupta pentru economii, după exemplul tovarășilor lor de la uzinele „Progresul", fac aceasta din patriotism, din dorința de a contribui la reducerea prețului de cost în industrie, la îmbunătățirea continuă a condițiilor de viață ale întregului popor muncitor.

Totodată, activitatea lor nu se poate să le ofere numai satisfacții morale. Conform principiului cointeresării materiale, lupta pentru economii trebuie să aducă o recompensă materială corespunzătoare.

Din păcate însă, în prezent, dacă tinerii inovatori pot primi pentru inovațiile lor o retribuție în vederea recompensării economiilor, dispozițiile cu caracter normativ sînt incomplecte.

Firește, pentru a recompensa economiile trebuie întîi clarificat pe deplin ce înseamnă economie, trebuie eliminate tendințele unor elemente înapoiate de a realiza beneficii materiale de pe urma unor acțiuni ilicite, pe nedrept numite economii, trebuie contabilizate economiile. O asemenea muncă, de pregătire a unui regulament concret de premiere nu e desigur ușoară. Dar Ministerul Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini poate și trebuie s-o îndeplinească.

Pe baza celor expuse în consfătuire s-ar putea prezenta unele propuneri preliminare concrete.

Astfel, ar putea să se premieze obținerea de material utilizabil printr-o mai rațională croire, trasare, decupare a materialului prevăzut în fișa tehnologică a produsului sau comenzii ca fiind strict necesar fabricației respective. De asemenea s-ar putea stimula folosirea unui material mai ieftin decît cel prevăzut în procesul tehnologic, bineînțeles cu avizul tehnologului șef, care să certifice că se asigură aceleași calități și cerințe funcționale ale produsului, utilajului, agregatului fabricat. Poate fi studiată premierea utilizării unei cantități de materiale auxiliare sub consumul normat fără aducerea vreunui prejudiciu locului de muncă, ceea ce se va confirma de către responsabilul locului de muncă (respectiv maistru, inginer etc.). Intră în propuneri retribuirea utilizării deșeurilor, după declararea și înregistrarea lor ca atare, în locul unor materii prime, cu avizul tehnologului șef, precum că aceasta nu dăunează calității fabricației. Condiții asemănătoare ar putea primi utilizarea de materiale degradate și declasate, după declararea și înregistrarea lor ca atare. În sfîrșit, ar trebui să fie premiate recondiționările de scule, dispozitive și verificatoare făcute în afara obligațiilor de producție, după ce acestea au fost scoase deja din uz și date la reformă.

Propuneri similare ar putea adopta și celelalte ministere economice.

S-ar putea arăta că elaborarea unui asemenea regulament cu greu poate fi realizată într-un timp scurt. Cu toate acestea, nu putem să nu ținem seama că la 7 Noiembrie, deci peste nouăsprezece zile, se încheie prima etapă a mișcării de economii. Dacă un regulament complect nu poate fi realizat în acest răstimp, atunci să intre în vigoare cel puțin dispozițiuni provizorii, sau să se aloce direcțiunilor de întreprinderi fondurile necesare premierilor.

„Detalii..."

Colocviul pantofilor demodați

Intîmplarea a făcut ca zilele acestea să particip la o ședință cu totul neobișnuită. Din vitrina pe care o priveam în speranța că voi găsi o pereche de pantofi mai acceptabili decît în magazinele unde încercasem să-mi găsesc „norocul", am auzit niște voci puternice care întăreau, probabil, spusele cuiva:

— Așa-i, așa-i, are dreptate!

Nedumerită, m-am retras într-un colț, nerăbdătoare fiind să lămuresc misterul. Curînd mi-am dat seama că pantofii din vitrină, nemulțumiți de „condițiile obiective" care motivau „teoretic" defectele fizice din cauza cărora se vede că sufereau, sperau să îndrepte lucrurile prin ședința organizată.

— Are cuvîntul pantoful de damă cu talpă de microporos (de lei 118) — se auzi o voce care părea a fi a președintelui ședinței.

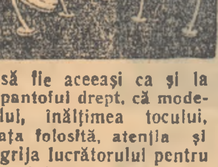
Acesta se uită de jur împrejur, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că este ascultat și începu să vorbească:

— Se pare că propunerile noastre la ședințele anterioare pentru îmbunătățirea aprovizionării în noul sezon cu mărfuri cerute de cumpărători, au rămas pe hîrtie. Dar noi nu vrem să se mai continue situația aceasta. Vrem să ni se schimbe modelul. Cumpărătoarele ne-ar purta cu mai multă plăcere dacă am avea o limbă mare prinsă într-o șuviță de piele, sau o cataramă de piele în locul șiretului. Modelul nostru este atît de vechi încît tinerele cumpărătoare, de cîte ori ne văd în vitrină, spun: „De ce oare nu se schimbă modelul la pantofii aceștia? Parcă ar fi pantofi bărbătești și nu de damă!" Și au dreptate

Privirile celorlalți participanți la ședință îl aprobară.

— Pantoful care a luat cuvîntul înaintea mea tot mai e cît de cît plăcut la purtat — zise un pantof atît de caraghios încît n-am putut să-mi stăpînesc rîsul — dar eu, vedeți ce înfățișare am? Mă întreb de multe ori cum de mai stau în vitrină. Nici nu semăn cu fratele meu stîngul! Așa sîntem noi, unele din produsele fabricii „Flacăra Roșie" din București: vitregite. Și ca noi mai sînt și unele produse ale fabricii de încălțăminte „13 Decembrie" din Sibiu (se pot găsi la unitatea nr. 30 a O.C.L. produse industriale T. Vladimirescu-N. Bălcescu București). Trebuie să mă întorc cu cîteva grade spre fratele meu pentru a fi unul lîngă altul.

— Propune celor care te-au lucrat să te cumpere — adaugă un participant la ședință. Poate așa își vor da seama că pielea folosită pentru confecționarea pantofului sting trebuie

să fie aceeași ca și la pantoful drept, că modelul, înălțimea tocului, ața folosită, atenția și grija lucrătorului pentru a obține un lucru de calitate sînt factori de care depinde asemănarea noastră.

— Dar tu cine ești? Ești cumva bolnav, de te ridici așa încet? — spuse un pantof colegului său care voia să ia cuvîntul.

Pantoful întrebat se îndreptă spre mijlocul vitrinei, unde tot atît de greoi pe cît se mișca începu să vorbească:

— Eu propun ca o porție bună din produsele fabricii de încălțăminte „Simion Bărnuțiu" — din Sebeș Alba și unele din produsele fabricii „Ștefan Plavăț" din Timișoara (produsele se pot cumpăra de la Magazinul Universal București) să fie purtate de tinerele din aceste fabrici, cît și de soțiile și fiicele celor care au propus modelul nostru. Cred că numai astfel voi reuși să-mi schimb actuala „înfățișare": sînt greoi, urît lucrat, și pe lîngă astea mai aduc și necazuri. Ștaiful meu e atît de tare, încît tînăra care mă cumpără nu mă încalță decît o dată. Dar și aceasta se întîmplă rar, pentru că nu prea avem bucuria de a fi cumpărați.

— Insuficienta calificare a unor cadre în fabricile unde problema îmbunătățirii calității este pe ultimul plan trebuie rezolvată cît mai urgent, iar tinerilor pe care nu-i preocupă calitatea trebuie să li se atragă în mod serios atenția că aceasta este o problemă principală în munca lor — zise un pantof cu un aspect plăcut și îngrijit lucrat, produs al fabricii „Kirov"-București.

Și ședința continuă multă vreme, discutîndu-se toate problemele care frămîntă acum încălțămintea din noul sezon. Participanții au cerut îmbunătățirea calității, modele noi, confecționarea de pantofi de damă cu toc modern la un preț mai accesibil, întărirea muncii în organizațiile comerciale locale în ceea ce privește recepționarea calitativă, dar mai ales mai mare atenție pentru calitate și sortiment în fabricile de încălțăminte.

★

— Admiri pantofii din vitrină sau aștepți pe cineva? — îmi spuse un prieten care mă văzuse probabil stînd de mult timp acolo.

— Aș vrea să cumpăr niște pantofi pe care să-i port la lucru, dar...

— Știu. E lucru greu. De altfel te-ai convins.

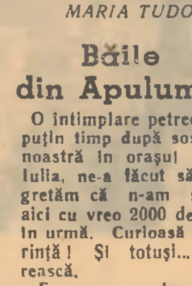
Nu știu ce i-am răspuns. Îmi părea rău că ședința la care asistasem nu avusese loc decît în gîndurile mele.

MARIA TUDOR

Băile din Apulum...

O întîmplare petrecută puțin timp după sosirea noastră în orașul Alba Iulia, ne-a făcut să regretăm că n-am sosit aici cu vreo 2000 de ani în urmă. Curioasă dorință! Și totuși... firească.

E ceva normal, ca atunci cînd, plin de praf,

poposești după o lungă călătorie, să cauți apă caldă ca să te speli. Așa dar, după ce ne-am văzut comod instalați într-una din camerele hotelului „1 Mai" din Alba-Iulia, am întrebat dacă apa la bae este caldă.

— Nu — primim răspunsul categoric al portarului de serviciu.

— Și cît mai durează?

— Știu eu, un an, doi...

Hotărît lucru, moșul avea chef de glume.

— Uite ce e, unchiule, glumim mai tîrziu. Spune-ne cum facem cu baia?

— Nu faceți!

Mai pricepe ceva dacă poți. Sfîntă naivitate! Cum de nu ne-a trecut prin minte să întrebăm dacă hotelul are bae?

Nu ne rămînea decît să apelăm la serviciile băilor populare ale orașului.

— Și unde-i baia cea mai apropiată, unchiule?

— În cetate.

Nu mai pricepeam ce-i cu bătrînul. Pînă la urmă ne-am gîndit că moșul ar putea să știe el ceva. În definitiv cetatea mai este încă locuită.

Am plecat. Am întrebat în cetate pe primul întîlnit:

— Unde-i baia, aici, în cetate?

Întrebatul a stat un pic pe gînduri, ne-a privit într-un chip ciudat apoi ne-a făcut semn către o clădire impunătoare.

— Acolo. La Muzeu.

În Alba Iulia întîlnisem multe ciudățenii. De ce n-am fi acceptat-o și pe asta?!

— Unde-i baia? — am întrebat cînd am ajuns la muzeu.

— E închis, tovarășe.

Am cerut să mergem la director.

— Bine — spuse în cele din urmă directorul — să trecem pentru dumneavoastră peste regulament. Așteptați numai să vă dau un ghid.

Nu mai înțelegeam nimic. Dar n-aveam încotro.

Un profesor tînăr ne-a condus prin muzeu pînă în fața unei vitrine de lemn.

— Priviți, spuse el, aici se poate vedea macheta străvechilor băi populare ale cetății Apulum de acum 2000 de ani. Ele erau înzestrate cu instalații extrem de ingenioase care asigurau încălzirea încăperilor și a apel cu aer cald prin tuburi de ceramică. Erau foarte întinse și confortabile, dotate cu biblioteci și săli de petrecere și sport...

Am ascultat cu interes istoricul băilor din Apulum. Ne-am închinat în fața spiritului practic al străbunilor noștri de acum două mii de ani și am simțit un fel de rușine pentru nepăsarea conducătorilor contemporani ai acestei așezări omenești.

De la brigada noastră volantă:

VASILE RANGA, MIHAI CARANFIL și RADU COSTIN

Să-i pregătim pe tineri pentru viață

(Urmare din pag. 1-a)

noi, nu te vom părăsi — i-a spus în cele din urmă secretara.

Peste cîteva zile, cu sprijinul conducerii fabricii utemistele s-au îngrijit de pregătirea unei camere pentru viitoarea mamă. Grija și căldura colectivului față de soarta ei și a fetiței căreia i-a dat viață, a simțit-o Aneta cu prisosință. Multe din tovarășele ei de muncă s-au gîndit să-i pregătească cîte o surpriză. Așa cum s-au priceput, unele au lucrat pentru noul născut cămășuțe cu ajur și floricele, altele i-au împletit botoșei și căciulițe. Fiecare dorea să facă o bucurie cît de mică tinerei mame.

Înțelegerea, prietenia, grija duioasă a fiecărei tovarășe de muncă, au însemnat cel mai de preț ajutor pentru Aneta Sandu. Ea și-a recăpătat încrederea în forțele și capacitatea ei de muncă, a revenit treptat, treptat în mijlocul colectivului. Omenia și adînca înțelegere plină de tact de care au dat dovadă prietenele ei, au ajutat acestei tinere să rezolve o problemă grea de viață, neobișnuită, neprevăzută în planuri de muncă și hotărîri. Prietenia, căldura cu care au înconjurat-o tovarășele ei cînd se găsea la greu impas i-au ajutat să-și recapete echilibrul sufletesc, să se regăsească pe sine.

E limpede însă pentru oricine că Aneta Sandu a greșit. Ea s-a lăsat ademenită de vorbele mieroase, meșteșugite ale acelui tînăr care, pe cît era de chipeș la înfățișare, pe atît era de găunos sufletește. Oricît de naivă și de nepregătită pentru viață, ea a băgat totuși de seamă că cel cu care vroia să-și împartă viața nu se poartă ca un om cinstit; în perioada cît fuseseră împreună, ea a avut prilejul să se convingă cît de puțin se potriveau declarațiile lui de dragoste cu apucăturile ce le avea. Totuși, a închis ochii, s-a făcut că nu vede unele „mărunțișuri" în închipuirea ei, alimentată cu îndemînare de promisiunile „fantelui", ea se și vedea în căminul lor, fericită. Își clădise însă fericirea pe nisip. S-a gîndit ea oare vreun moment ce înseamnă dragostea, fericirea, ce mult trebuie să cugeți înainte de a-ți lega viața de un om, cum trebuie să-ți fie tovarășul de viață? Nu, nu s-a gîndit. Sau, dacă a avut cumva unele bănuieli, temeri întemeiate, le-a alungat din mintea și sufletul ei; se încăpățîna să nu vadă dincolo de limbuția mieroasă de chipul pomădat, toată murdăria, toată hidoșenia celui care a înșelat-o. Viața însă i-a dat o lecție aspră. De-abia tîrziu, prea tîrziu însă, și-a adus aminte de povețele bătrînei. Ușurință, nechibzuință, atunci cînd i se cerea mai mult ca oricînd judecată matură — iată care a fost greșeala Anetei Sandu.

Dar oare numai ea este de vină? Aneta Sandu a venit la oraș nepregătită pentru viață. În fabrică se legase de muncă, de tovarășele ei. Crescuse mult, devenise utemistă și cu toate acestea nici firea ei cinstită, deschisă, nici povețele bătrînei nu i-au fost de folos. Deprinderea meseriei, legătura ei cu organizația, noul fel de viață, deosebit de cel din sat, erau lucruri noi pentru ea. Tovarășele ei au ajutat-o în toate acestea. Dar n-au povățuit-o tocmai atunci cînd se găsea la o răscruce a vieții ei. Cît de mult i-ar fi folosit Anetei ajutorul cald, tovărășesc pe care l-a primit atunci cînd s-a aflat în greu impas, dacă l-ar fi simțit chiar din primele zile de la venirea în oraș. Și utemistele din această organizație de bază prin tot ce au făcut pentru Aneta au dovedit cu prisosință că i-ar fi putut ajuta mult mai mult. Ce mult ar fi făcut această organizație dacă s-ar fi îngrijit din vreme s-o pregătească pentru viață pe Aneta Sandu și poate nu numai pe ea.

Muncitorii de la G.A.S. Secueni, regiunea Oradea sînt bucuroși că și în acest an rodul livezilor gospodăriei este bogat. În foto: muncitoarea Ana Kiss în timpul culesului.

Culoare-grație-spontaneitate

(Urmare din pag. 1-a)

tător al săbiilor cu care jongla îndemînatec.

Expresivitatea artei lui An Son Hi se datorează în mare parte mobilității brațelor și umerilor din a căror mișcare creează o mare varietate de forme de expresie: cînd unduiri aducînd a fîlfîit de aripi, cînd alcătuind aspre figuri geometrice, întinzîndu-se rugătoare, aspirînd fericirea sau căzînd inerte sugerînd neputința, dezamăgirea.

Muzica, puțin obișnuită urechilor noastre, care însoțește dansul artiștilor coreeni, s-a contopit atît de perfect cu el, a punctat și subliniat cu atîta măiestrie imaginea coregrafică încît abia am observat că în cea mai mare parte orchestra era formată din instrumente de percuție mult diferite de cele pe care le cunoaștem noi. Am remarcat solo-ul cald, tînguitor, al unui instrument de suflat ce aduce cu cimpoiul nostru.

Este regretabil că în locul unui program de sală documentat din care spectatorii ar fi putut înțelege mai bine caracteristicele artei coreene a fost făcută o prezentare verbală schematică, șablonardă, plină de expresii goale, care nu spun nimic. Noroc că spectatorii au putut să treacă repede peste impresia penibilă pe care le-a lăsat-o prezentarea de îndată ce s-a ridicat cortina și au gustat din plin frumusețile pe care ansamblul studioului „Toi Sin Hi" le-a oferit cu atîta generozitate. Sînt așteptate cu nerăbdare și celelalte spectacole care cuprind un variat program.

SĂPTĂMÎNA CĂRȚII SOVIETICE

O NOUĂ POVESTE A UNOR OAMENI ADEVĂRAȚI*)

În noul său roman „Aurul", Boris Polevoi reia și dezvoltă pe alte planuri ideea care a stat la baza celebrei sale cărți „Povestea unui om adevărat" și anume aceea că voința omului înaintat, a omului pe deplin conștient de valoarea, măreția și frumusețea ideilor care-l călăuzesc și pe care le apără, poate triumfa asupra dușmanului crunt, poate dobîndi victoria în ciuda condițiilor nemaipomenit de grele în care s-ar putea afla la un moment dat.

Într-un orășel sovietic situat nu departe de frontieră se fac grabnice pregătiri de evacuare spre răsărit a tuturor bunurilor ce pot fi transportate și se iau măsuri pentru distrugerea acelora care ar putea, într-un fel sau într-altul, să slujească dușmanului.

După ce și-au făcut datoria pînă în ultima clipă, au plecat spre răsărit și funcționarii Băncii de Stat din localitate. Bătrînul Mitrofan Ilici Korețki, casierul-șef, care venise în fugă să-i comunice directorului hotărîrea sa de a rămîne în oraș — se simțea bolnav și nu voia să fie o povară pentru nimeni — găsește clădirea băncii pustie. Iată însă că nu e singur. A mai întîrziat și comsomolista Musia Volkova, dactilografă a băncii. Acest ciudat joc al întîmplării pune doi oameni atît de deosebiți unul de altul, un bătrîn bolnav care pare a se resemna în fața soartei și o tînără care nu visează acum decît să fugă cît mai repede spre răsărit, în fața unei răspunderi imense. În vreme ce Korețki și Musia discutau cu aprindere situația lor, apar doi oameni în uniforme de feroviari care, aflînd că au în față pe casierul-șef al băncii, pretind să li se preia, contra unei chitanțe, conținutul unui sac pe care-l purtau cu ei: peste 17 kg. de aur și pietre prețioase, o avere imensă, aparținînd statului sovietic și pe care le-o încredințase un funcționar înainte de a muri. Preluînd această avere casierului-șef al unei filiale a Băncii de Stat ei își îndeplineau datoria față de patrie respectînd jurămîntul făcut muribundului.

Puțin după plecarea feroviarilor, primele tancuri hitleriste au pătruns în oraș. Nu exista decît o singură soluție pentru a salva valorile din mîinile dușmanului: să părăsească orașul apărați de întunericul nopții și, umblînd pe drumuri lăturalnice, prin păduri, să transporte prețiosul sac peste linia frontului.

Așa a început epopeea extraordinară a unui tezaur de aur și pietre prețioase care, timp de cîteva luni de zile, a fost purtat în spinare de-a lungul a sute de kilometri în spatele frontului inamic și predat, pînă în cele din urmă, autorităților sovietice. Dar cu prețul căror eforturi, al căror sacrificii! Bătrînul Mitrofan Ilici Korețki n-a putut rezista mult și într-o bună zi a fost doborît de boală. Musia nu va rămîne însă singură. Ignat Rubțov, președintele colhozului „Plugarul roșu", evacuat în inima pădurii și în a cărui tabără și-a refăcut Musia forțele după moartea casierului, o va desemna chiar pe nora lui, colhoznica Matriona Rubțova ca să o însoțească pe Musia. Cele două femei reușesc să se strecoare pînă în tabăra unui detașament de partizani. Încercarea comandantului Rudakov de a expedia valorile cu avionul eșuează în ultima clipă și Musia, însoțită de data aceasta de doi tineri partizani, Nikolai Jeleznov — tînărul pe care-l îndrăgise din prima clipă — și Tolea Zlatoustov, pornește din nou la drum. Înfruntînd zăpada și gerul, foamea și oboseala, luptînd din greu pentru a nu cădea în ghiarele dușmanului, cei trei comsomoliști sînt descoperiți, atunci cînd forțele lor erau pe punctul de a-i părăsi pentru totdeauna, de o unitate a Armatei Sovietice care, de cîteva zile, se afla în plină ofensivă.

Acesta este — în linii mari, desigur — subiectul cărții lui Polevoi, ale cărei aproape 600 de pagini se citesc cu un interes care crește filă cu filă. Și așa cum spune la un moment dat un activist de partid — erou al cărții lui Polevoi, lucrul care pare cel mai neobișnuit în toată această întîmplare este tocmai acela că făptuitorii sînt oameni cu totul și cu totul obișnuiți, simpli. La urma urmelor, Mitrofan Ilici Korețki nu era decît un oarecare funcționar

RECENZIE

de bancă, un casier conștiincios, meticulos, tipicar, căruia niciodată nu i-a lipsit o singură copeică, un om care dorea și merita o bătrînețe liniștită, senină. Pe Musia Volkova, colegii o socoteau o bună dactilografă, numai că era puțin cam gălăgioasă și nu visa decît rochii de mătase și pantofi cu toc înalt... Și iată că acești doi oameni au fost în stare, unul să-și dea viața și altul să lupte pînă în clipa în care era aproape încredințat că și-o pierde, pentru a împlini, ca pe un lucru cu totul firesc, o însărcinare pe care nu le-o dăduse decît propria lor conștiință. De altfel, trăsătura aceasta, a actului eroic săvîrșit cu naturalețe, apare și la celelalte personaje care, într-un fel sau altul iau parte la această ciudată ștafetă: partizanii Nikolai Jeleznov și Tolea Zlatoustov, colhoznicii Matriona Rubțova și Ignat Rubțov, comandantul de partizani Rudakov, feroviarul Ciornîi, pădurarul și mulți alții. Toți consideră firesc să facă tot ce le stă în puteri pentru a nu îngădui dușmanului să pună mîna pe comoară și pentru a asigura trecerea ei dincolo de linia frontului, în patrie.

Romanul lui Boris Polevoi pune la îndemîna tineretului o foarte frumoasă lectură, în stare să-l pasioneze, o carte în paginile căreia prind viață eroi ale căror fapte îi vor stîrni admirația și pe care nu-i va putea uita. Chipul Musiei Volkova, al lui Nikolai Jeleznov sau al micului Tolea Zlatoustov emoționează puternic pe cititor. Una din cele mai izbutite figuri create de Polevoi este, fără îndoială, cea a bătrînului Korețki. De unde pînă în momentul apariției celor doi feroviari purtînd sacul cu aur Korețki părea un om copleșit de evenimente, un om a cărui dorință, poate nemărturisită, era aceea de a vedea totul isprăvindu-se odată, mai repede, din clipa aceea el devine un alt om. Casierul care o viață întreagă mînuise valori nu putea rămîne — ca Musia, de pildă — indiferent în fața aurului. De aceea primul lui gînd a fost un inventar al valorilor. Nu-l poate face imediat, e surprins de intrarea fasciștilor în oraș, dar îl va înfăptui în pădure, pînă în cele mai mici amănunte, folosind drept hîrtie de scris pagina rămasă albă a unor diplome vechi, descoperite din întîmplare în ranița lui. Simțindu-și sfîrșitul, bătrînul e stăpînit de un singur gînd: va reuși oare tinerica aceasta, care nu-și dă prea bine seama de răspunderea ce-i revine, să salveze aurul?

Și totuși „tinerica" a reușit. În spatele unei aparențe superficiale se află chipul moral al unei tinere fete sovietice crescută de partid și de Comsomol, al unei tinere care a reușit să conducă zile în șir, într-o stare de totală epuizare fizică, grupul celor trei comsomoliști și să țină mereu aprinsă flacăra nădejdii în sufletele tovarășilor săi de luptă care, de multe ori, păreau a fi pe punctul de a pierde bătălia cea mai grea pe care o aveau de dat: cu propriul lor organism sfîșiat de oboseală.

Există în romanul lui Polevoi o idee pe care cititorul o simte croindu-și loc, pe măsură ce înaintează în lectura cărții. Este, dacă putem spune așa, ideea prezenței concomitente a două valori care în nici un caz nu se pot măsura cu același cîntar. Una este conținutul sacului: 17 kg. de aur și pietre prețioase. O valoare imensă, e drept, dar care, la urma urmelor, se poate măsura și cu un banal cîntar. Cealaltă e mai puțin strălucitoare și nu se poate măsura cu niciunul din aparatele descoperite de știință: este aurul sufletului omenesc, aurul în adevăr de neprețuit al unei înalte ținute morale pe care nu o poate atinge decît omul crescut în spiritul ideilor clasei muncitoare și ale partidului său, în spiritul ideilor nobile ale comunismului. Acesta este, în fond, „Aurul" pentru apărarea cărora s-a ridicat, ca un singur om, întregul popor sovietic împotriva ocupanților hitleriști, un soi de aur deosebit, care nu se extrage din adîncul pămîntului și nu se vinde la nici o bursă din lume.

CAMIL ȘERBAN

*) *„Aurul" — roman de Boris Polevoi. Editura Tineretului 1956.*

Festivalul filmului sovietic

Vineri 19 octombrie, la cinematograful Patria din Capitală se deschide „Festivalul Filmului sovietic". În prima zi a festivalului, spectatorii bucureșteni vor putea viziona filmul „Dosarul 306".

În rîndurile spectatorilor din țara noastră, creațiile cineaștilor sovietici se bucură de o prețuire deosebită. Dintre filmele sovietice care au cunoscut un mare succes, „Căderea Berlinului" a fost vizionat de 4.000.000 de spectatori, „Oameni curajoși" de 2.200.000 spectatori, „Cavalerul Stelei de Aur" de 1.600.000 de spectatori, „Un pichet în munți" de 2.300.000 de spectatori, „Misiunea secretă" de 1.900.000 spectatori, „Balada Siberiei" de 2.100.000 spectatori, „Tăunul" de 1.600.000 spectatori, „Romeo și Julieta" de 1.200.000 spectatori etc.

Cele 184 de filme sovietice prezentate pe ecranele cinematografelor noastre în ultimii 6 ani au fost vizionate de aproape 256.000.000 de spectatori.

În ajutorul celor ce studiază în cercurile politice U. T. M. —

„Să ne cunoaștem patria"

Ce a dat tinerei generații regimul de democrație populară

În „Scînteia tineretului" a fost reprodusă, nu de mult, o fotografie îngălbenită de ani. O fotografie oarecare, pe care familia posesorului încetase să o mai bage în seamă. Într-o după amiază, tatăl povesti istoria fotografiei. Era în 1944. Tunurile mai bubuiau dar Bucureștiul respira liber. Un pumn de ucenici terminase școala profesională. O poză „la minut" a înregistrat ultimul act al vieții lor comune. S-au scurs de atunci 12 ani. Ce s-a întîmplat cu ucenicii aceia? Fiecare din copilandrii fotografiați în toamna lui 1944 și-a croit un drum în viață, un drum pe care nu îndrăznea să și-l imagineze nici în visurile sale cele mai înaripate. Unul este astăzi inginer, altul ofițer, alții sînt activiști, ziariști, muncitori fruntași.

Este un caz unic? Nicidecum — avem de a face cu un fapt obișnuit. Trăim anii încrederii în realizarea visurilor noastre cele mai îndrăznețe.

Să ne aducem aminte de trecut

Tînăra generație a zilelor noastre a fost ferită de necazurile pe care atîția băieți și fete de vîrsta noastră le-au îndurat în anii trecutului. Dar ne-au rămas mărturii ale acelui trecut, peste care niciodată nu se va așterne colbul uitării. Iată o asemenea mărturie a trecutului:

„Rătăcind pe străzi, zdrențuroși și slabi de foame sau obosiți în atelier de fum și praf, nemîncați și istoviți de muncă și mizerie, așa trăiesc tinerii muncitori.. Nu este colț, fabrică, atelier, sat sau cartier muncitoresc în țara asta... unde să nu vezi mizerie, boală, foamete și moarte, între miile și zecile de mii de tineri muncitori, bătuți și batjocoriți sub amenințare, exploatați și jefuiți de stăpînitori. Noi nu știm ce e cultura, noi nu știm ce este îngrijirea la vreme de boală, noi nu știm ce va să zică a trăi într-o locuință sănătoasă..."

În ce an au văzut lumina tiparului aceste rînduri? În 1932. Le reproducem întocmai după revista „Tinerimea muncitoare C.F.R.". Gîndiți-vă la tinerii aceia. Erau de o vîrstă cu voi. La fel ca și voi aveau speranțe, visuri tinerești. Dar aripile acestor visuri erau frînte nemilos. Foamea, șomajul, mizeria stăteau stavile de netrecut în calea tinereții.

Într-un tabel întocmit în 1922 de Ministerul Muncii se găsesc trecute date despre tinerii muncitori. Extragem un exemplu: „Numele — Stănici Alexandru; vîrsta — 18 ani; specialitatea — strungar... salariu zilnic asigurat — 6 lei". Un kg. de pîine costa 8 lei, iar un kg. de cartofi 10 lei. „Salariul zilnic asigurat": 6 lei. Aproape două zile de muncă grea, istovitoare pentru un kg. de cartofi; mai mult de o zi de muncă pentru un kg. pîine. Dar mulți își doreau zadarnic chiar și această posibilitate de a munci. Nenumărați șomeri băteau la porțile uzinelor. Un ziar relata la 29 ianuarie 1933 că la Constanța un tînăr șomer — Nedelcu Dumitru — s-a sinucis tăindu-și beregata cu o lamă, după „șaizeci de zile de foame, de ger năprasnic, de gînduri negre". În urma lui plîngeau trei copii.. .

Amară era pe atunci și copilăria. Lacrimile înăspreau de timpuriu fețele copiilor. În 1930, un ziar arăta: „La fabrica de sticlă Geamul Moldovei din Hîrlău lucrează circa 50-60 de copii între 9-14 ani, recrutați din satele de prin împrejurimile Hîrlăului... Nici nu se poate imagina starea acestor copii pe care exploatarea nemiloasă i-a aruncat atît de tineri în fabrici. Nici unul nu rezistă mai mult de 2 sau 3 ani după care devin epave vii. Accidentele se țin lanț. Toți sînt desfigurați de arsuri.."

Dar la sate care era situația? În 1938, un învățător din comuna Căianu Mic (fostul județ Someș) a întreprins o anchetă printre elevii școlii, timp de o săptămînă. Și iată ce a constatat. Printre elevii veniți la școală se aflau:

nemîncați	14%
mîncaseră mălai gol	60%

E oare de mirare că între 1933 și 1936 au murit în România mai mult de jumătate de milion de copii și că în 1935 România avea în Europa cea mai mare mortalitate în rîndul copiilor?

Toate acestea ni se par astăzi de neînchipuit. Nu a trecut decît puțin peste un deceniu, dar cîte s-au schimbat! Copiii minerilor noștri nu mai mor de foame, așa cum s-a întîmplat, de pildă, la Lupoaia în iulie 1933, cînd mulți copii ai minerilor au murit de foame. Copiii patriei noastre nu se mai găsesc în situația — ca să dăm doar un singur exemplu — celor trei sute de elevi din cartierul Pantelimon, care, în 1932, nu au putut lua drumul școlii primare, fiindcă părinții nu aveau cu ce să le cumpere măcar o cămașă cu care să-și acopere goliciunea trupului. Tinerii satelor nu mai sînt nevoiți să între slugi la moșieri și chiaburi pentru un colțuc de pîine amară.

Greu era drumul vieții tînărului intelectual în trecut și dacă reușea să biruie unele piedici, în mod sigur altele îi barau calea. În 1933, a fost convocat un congres al șomerilor intelectuali, a cărui desfășurare a fost împiedicată. În chemare se spunea: „Veniți la congresul cel mai trist al tinerimii luminate și ofilite de suferințe... veniți, cei care mîncați pîine numai din două în două zile; veniți cei ce schimbați din an în an cămașa și o aruncați ruptă în gunoi; veniți cei ce dormiți prin gări, grădini publice, pivnițe și grajduri". După ani de învățătură, absolvenții se trezeau cu diplome în buzunar și fără posturi. La 14 aprilie 1932, un ziar scria că un tînăr profesor din Timișoara (în vîrstă de 22 de ani) a leșinat în fața elevilor săi. Nu mîncase de trei zile... Și aceasta într-una din cele mai bogate țări ale lumii. Pe bună dreptate se spunea despre poporul nostru că este un popor sărac într-o țară bogată. Bogățiile țării încăpuseră pe mîinile cîtorva jefuitori străini și autohtoni

Vînjos era pămîntul, gras,
Să-l pui pe pîine ca unsoarea.
Ci omul: cîine de pripas
C-a domnului era și zarea.[1]

O generație fericită

Oamenii muncii au luptat pentru a nu mai fi „cîini de pripas". Deceniile trecute au fost răscolite de luptele poporului muncitor călăuzit de partidul comuniștilor. Nici doftanele, nici masacrele n-au putut să stăvilească mișcarea populară împotriva claselor exploatatoare și a fascismului, pentru o existență demnă. Iar dacă astăzi trăim în condițiile pe care generațiile trecute de-abia au îndrăznit să le viseze, aceasta o datorăm luptei poporului muncitor, nenumăratelor sale jertfe, înțelepciunii cu care ne-a condus partidul. Și la această luptă, tînăra generație și-a adus contribuția sa entuziastă dovedind adeseori spirit de sacrificiu.

Tineretul nostru a cîștigat încrederea în ziua de mîine. A dispărut nesiguranța în viitor, teama, frămîntarea istovitoare și zadarnică. Tinerii au în fața lor un drum clar. Desigur, viața nu a devenit o plimbare comodă pe o șosea asfaltată. Șoseaua aceasta — a vieții — de-abia o asfaltăm. Dar, știm că facem aceasta spre fericirea noastră.

1) Eugen Jebeleanu: „În satul lui Sahia".

A vorbi despre drepturile pe care tineretul le-a cîștigat datorită partidului, înseamnă a vorbi despre lucruri pe care fiecare tînăr le cunoaște din propria sa experiență de viață. Drepturile și libertățile prevăzute în Constituția R.P.R. nu mai sînt astăzi în țara noastră o simplă slovă tipărită, uitată în arhive. La fiecare pas, pretutindeni, ai posibilitatea să constați că ele sînt cu adevărat asigurate tineretului ce muncește în uzine și pe ogoare sau învață în școli și universități.

Viața tineretului cunoaște bucurii, chiar dacă în drumul spre socialism, poporul nostru mai întîmpină unele dificultăți.

Patria are nevoie de un tineret puternic, sănătos și nu precupețește nici un efort pentru a crește un astfel de tineret. Partidul arată o grijă deosebită pentru a ocroti tinerețea. Această grijă se reflectă, de pildă, în Codul Muncii care stabilește pentru tineret o seamă de prevederi sociale, ocrotitoare, tocmai pentru a asigura o dezvoltare fizică normală a tinerei generații.

Ceea ce Nedelcu Dumitru, șomerul din Constanța care s-a sinucis în 1933, din pricina celor 60 de zile de foame, și-a dorit cu atîta vigoare — și anume să aibă unde munci — este acum un fapt obișnuit. La porțile uzinelor nu mai fac coadă tinerii șomeri. În schimb, acum găsești afișe: „Angajăm strungari, lăcătuși, frezori..."

Șomajul a rămas o amintire a trecutului. Dreptul de a munci îl au toți tinerii. Ei au la dispoziție școli de calificare cursuri de specialitate, primesc burse. Desigur mai sînt locuri unde calificarea tineretului se lovește de atitudini retrograde, birocratice ale unor conduceri administrative. Se desfășoară însă o muncă neșovăitoare pentru ca drepturile acordate tineretului să fie pe deplin respectate. Cînd încep să muncească tinerii primesc un salariu care este egal cu cel al muncitorilor vîrstnici de aceeași calificare. Exemplele în această privință sînt bine cunoscute, le cunoaștem fiecare din noi. În fiecare regiune, în fiecare raion, în fiecare întreprindere se găsesc nenumărate pilde ce arată aceasta.

Tineretul nostru este respectat și prețuit. Tinerețea cu marile ei avînturi are un cîmp larg de manifestare. Talentele și aptitudinile tineretului sînt din plin puse în valoare. Gheorghe Băcanu este un tînăr oarecare, unul din milioanele de tineri din patria noastră. Meseria lui este cea de fierar. Muncește la Uzinele „1 Mai" din Ploești. Pe reverul hainei lui Băcanu poți observa însă medalia de laureat al Premiului de Stat. Cum a reușit un tînăr muncitor să devină laureat al Premiului de Stat? Datorită contribuției aduse la realizarea sapelor cu role pentru foraj. Este un fapt caracteristic zilelor noastre acela de a întîlni mulți tineri ce sînt directori de fabrică, președinți de gospodării agricole colective, deputați cărora li s-a încredințat mandatul de a participa la conducerea treburilor obștești.

În ziare a devenit cunoscut numele strungarului Năstase Mitroi de la Uzinele „Matyas Rakosi" din București. Altă dată probabil că numele lui n-ar fi văzut niciodată lumina tiparului. Dar cu ce s-a făcut cunoscut Năstase Mitroi? Datorită faptului că brigada de strungari pe care o conduce și-a organizat mai bine munca, că folosește cu chibzuință metodele avansate de lucru și că datorită acestui fapt planul de producție este sistematic depășit. Merită să stăruim cîteva clipe asupra acestui exemplu. Oare în trecut Năstase Mitroi ar fi depus atîta suflet pentru a mări producția? Oare în trecut eforturile lui Năstase Mitroi s-ar fi bucurat de aprecierea unanimă? Fără îndoială că nu! Răspunsurile la aceste întrebări ne vorbesc tocmai despre noile condiții în care trăiește și muncește tineretul patriei noastre. În cifrele poate seci ale depășirilor de normă vedem dragostea oamenilor pentru patrie pentru cauza construirii socialismului. Această dragoste constituie o puternică forță mobilizatoare.

Comparați aceste fapte cu veștile care ne vin din lumea capitalistă. Sute de mii de tineri americani, francezi, englezi, vest-germani, italieni, cu speranțele de mult risipite, bat drumurile țărilor lor sau ale altor țări în căutarea unui loc de muncă. Citești știrile și îți aduci aminte de trecutul nostru. *Trecutul* nostru mai este încă *prezentul* tineretului din lumea capitalistă.

Satul romînesc a început să-și schimbe înfățișarea, înlăturînd o bună parte din moștenirea lăsată de trecut. În mii de comune, tinerii fac parte din gospodării colective, întovărășiri și asociații simple. Drumul muncii în colectivă este singurul drum sigur către belșug pentru țărănimea muncitoare. Utemistul Constantin Pletea din comuna Dragoș Vodă, raionul Călărași, a primit în anul trecut pentru zilele-muncă: 2.320 kg. grîu, 4.140 kg porumb, 1.206 kg. floarea-soarelui și orz, 108 kg. fasole, 144 kg. cartofi, 72 kg. brînză etc. El și-a introdus în locuință lumină electrică, și-a cumpărat aparat de radio, haine pentru el și soție, material lemnos pentru ridicarea unei case noi. Desigur, există și unele gospodării colective în care tinerii mai trebuie să depună eforturi pentru înflorirea acestor gospodării, pentru recolte bogate și, deci, pentru venituri mai mari. Cu toate greutățile de început care se mai manifestă în unele gospodării colective, acestea și-au dovedit pretutindeni superioritatea față de gospodăria individuală.

Mulți tineri care și-au întemeiat familie și au propria lor gospodărie găsesc ajutor din partea statului prin tractoarele și mașinile agricole puse la dispoziție. Ajutați să-și construiască case, să-și cumpere unelte, să folosească agrotehnica, acești tineri găsesc un sprijin și în contractări care le creează o seamă de avantaje.

Tinerii țărani muncitori au în fața lor larg croite drumurile vieții, drumul spre lumina cărții. Tinerii țărani muncitori au posibilități pe care nici o altă generație nu le-a avut. Viața satului este îmbogățită de instituțiile culturale și sanitare înălțate în multe locuri, la activitatea cărora tineretul participă din plin. Tinerii sînt directori ai multor din cele 10.000 cămine culturale și conduc multe din cele peste 1.600 case de citit. În cele aproape 14.000 biblioteci se găsesc 16 milioane de cărți și ne mîndrim cu tinerii ce se îngrijesc de bunul mers al acestor biblioteci.

Ce contrast între tinerii țărani muncitori din patria noastră care cunosc mulțumirea muncii și, de pildă tinerii țărani italieni. O anchetă întreprinsă în rîndurile a 12.000 de țărani italieni care n-au atins încă vîrsta de 25 de ani arată că 40 la sută din aceștia au hotărît să-și părăsească pămînturile. Un ziarist italian relata că în provincia Puglia mulți tineri țărani între 12 și 15 ani muncesc un an întreg la moșier pentru un sac sau doi de grîne. Ca și părinții noștri în trecut.

(Continuare în pag. 4-a)

De peste hotare

PRIMUL MINISTRU AL BELGIEI va vizita Uniunea Sovietică

BRUXELLES 18 (Agerpres). — TASS transmite: La Bruxelles s-a anunțat că la 22 octombrie va pleca la Moscova, la invitația guvernului sovietic, o delegație guvernamentală belgiană din care fac parte Van Acker, primul ministru al Belgiei și Spaak, ministru al Afacerilor Externe. Delegația va fi însoțită de o serie de personalități oficiale din Belgia. Împreună cu delegația guvernamentală va pleca la Moscova o delegație de ziariști belgieni din care fac parte reprezentanți ai celor mai mari ziare și ai radiodifuziunii belgiene.

În seara zilei de 17 octombrie V. I. Avilov, ambasadorul U.R.S.S în Belgia, a oferit o recepție în cinstea delegației guvernamentale care pleacă la Moscova.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească.

N. A. Bulganin și M. P. Tarasov l-au primit pe primul ministru al Afganistanului

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 octombrie, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., l-a primit la Kremlin pe excelența sa Sardar Muhammed Daud, primul ministru al Afganistanului.

La primire au fost de față persoanele oficiale care îl însoțesc pe primul ministru.

La 18 octombrie, M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., l-a primit la Kremlin pe excelența sa Sardar Muhammed Daud, primul ministru al Afganistanului.

La primire au fost de față persoanele oficiale care îl însoțesc pe primul ministru și Guliam Iahia Tarzi, ambasadorul Afganistanului în U.R.S.S. Din partea sovietică au fost de față D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., A. F. Gorkin, secretar al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., M. V. Degtiar, ambasadorul U.R.S.S. în Afganistan.

★

La 18 octombrie, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a oferit în marele palat al Kremlinului un dejun în cinstea excelenței sale Sardar Muhammed Daud, primul ministru al Afganistanului.

Conferința reprezentanților plenipotențiari ai U.R.S.S. și Japoniei

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 17 octombrie, la Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a avut loc conferința reprezentantului plenipotențiar sovietic Gromiko și reprezentantului plenipotențiar japonez Siuniti Matumoto. În cadrul conferinței a continuat schimbul de păreri asupra proiectelor documentelor respective.

Din partea sovietică și din partea japoneză la conferință au participat consilieri și experți.

N. S. Hrușciov l-a primit pe I. Kono

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 octombrie N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., a primit pe Ițiro Kono, ministrul agriculturii și silviculturii al Japoniei și a avut cu el o convorbire.

Puterile occidentale nu renunță la planul „celor 18 țări"

WASHINGTON 18 (Agerpres). În cercurile oficiale franceze de la Washington s-a afirmat din nou că puterile occidentale, denaturînd principiile de reglementare a problemei Suezului, adoptate de Consiliul de Securitate intenționează să strecoare așa-zisul plan al „celor 18 țări", care stă la baza celei de a doua părți a rezoluției anglo-franceze cu privire la problema Suezului, respinsă de Consiliul de Securitate.

Ambasadorul Franței în S.U.A., Alphand, luînd cuvîntul în cadrul unui dineu la clubul național al presei din S.U.A., a dat să se înțeleagă că puterile occidentale vor stărui ca Egiptul să aplice cele șase principii în așa mod încît să asigure o rezolvare „efectivă" care să fie de fapt o „administrație internațională" a Canalului.

Ambasadorul francez a declarat că Franța a adoptat o poziție „fermă" în problema Suezului și a făcut aluzie la faptul că folosirea forței în problema Suezului n-a fost „nicidecum exclusă".

Noutăți despre tineretul lumii

Conferința activului organizației orășenești Sofia a U.T.P.D.

Ziarul „Narodna Mladej" anunță că la Sofia a avut loc conferința activului organizației orășenești Sofia a Uniunii tineretului popular dimitrovist (U.T.P.D.). La conferința Alexandru Dimitrov, secretar al C.C. al U.T.P.D. a prezentat raportul cu privire la lucrările și hotărîrile celei de a doua plenare a C.C. al U.T.P.D. care a avut loc acum cîteva zile. Plenara a discutat activitatea U.T.P.D. în lumina hotărîrilor celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. și a plenarei din aprilie a C.C. al P.C. din Bulgaria. Raportorul a subliniat că examinarea acestei probleme are o însemnătate excepțională pentru întreaga activitate viitoare a organizației de tineret.

Ocupîndu-se de activitatea încununată de succes a tineretului în industrie, în construcție și în agricultură, precum și de munca depusă de U.T.P.D. pentru ridicarea activității sale, A. Dimitrov a vorbit despre sarcinile principale discutate de participanții la plenară.

Principala concluzie care reiese din lucrările plenarei este necesitatea de a munci și mai mult pentru îmbunătățirea continuă a educației tineretului. Plenara a acordat o deosebită atenție problemei dezvoltării spiritului colectiv în conducere.

Plenara a trasat o serie de măsuri pentru întărirea organizatorică a U.T.P.D., intensificarea influenței, îndeosebi în rîndul tineretului muncitor, sătesc și școlar, îmbunătățirea propagandei marxism-leninismului, a activității culturale de masă și culturii fizice în rîndurile tineretului.

Dezbaterile din Adunarea Națională Franceză

PARIS 18 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat în ședința din seara de 17 octombrie a Adunării Naționale Franceze au continuat discuțiile în legătură cu problema algeriană. O serie de deputați de dreapta au cerut continuarea politicii de represalii și de război în Algeria.

Jacques Soustelle, fost guvernator general al Algeriei, a cerut să se continue în această țară „politica fermă".

În numele grupului parlamentar al partidului comunist deputata Jeannette Vermeersch a rostit o amplă cuvîntare.

Subliniind că politica dusă de Lacoste în Algeria a suferit un eșec, Vermeersch, adresîndu-se șefului guvernului, a declarat: Cunoașteți poziția partidului nostru. Am declarat că vom sprijini pînă la capăt eforturile Dv. în domeniul politicii de pace. Toate forțele republicane, democratice și socialiste din țara noastră v-ar fi acordat sprijin pentru instaurarea păcii în Algeria. În felul acesta, prin încetarea focului și prin tratative între cele două popoare pe bază de egalitate și pe baza recunoașterii dreptului popoarelor la autodeterminare, am fi putut obține grabnic pacea. În interesul Franței și al Algeriei, în interesul păcii, trebuie să ducem tratative, atît timp cît nu este încă prea tîrziu.

A provocat un viu interes cuvîntarea lui Pierre Cot (republican progresist). El a declarat că guvernul nu a obținut rezultate pozitive cu ajutorul măsurilor militare, și nu a efectuat în Algeria reformele în domeniul social și economic pe care le-a promis.

Cot a arătat că nu există altă soluție decît tratative cu reprezentanții Frontului Național de Eliberare din Algeria.

In după-amiaza zilei de 18 octombrie au continuat în Adunarea Națională Franceză dezbaterile în problema Algeriei. Primul a luat cuvîntul Robert Lacoste, ministru rezident în Algeria, care a căutat să justifice politica guvernului în Algeria.

A 7-a conferință a Națiunilor Unite pentru asistența tehnică

Reprezentantul R.P.R. ales prim vicepreședinte al Conferinței

NEW YORK 18 (Agerpres). — La 17 octombrie 1956 în sala Adunării Generale a O.N.U. s-a deschis a 7-a conferință a Națiunilor Unite pentru asistența tehnică la care participă 87 țări. Conferința a fost deschisă de Dag Hammarskjoeld secretar general al O.N.U. care a vorbit despre programul de asistență tehnică ce funcționează în cadrul O.N.U. Președinte conferinței a fost ales sir Leslie L. Munroe, reprezentantul Noii Zeelande. Reprezentantul R.P.R. la O.N.U., Athanase Joja a fost ales în unanimitate prim vicepreședinte al conferinței. Al doilea vicepreședinte este reprezentantul Braziliei, Penteado. Delegații la conferința au anunțat în cursul intervențiilor contribuția țărilor lor la programul de asistență tehnică al O.N.U.

Luînd cuvîntul în ședința de dimineață, reprezentantul R.P.R. Athanase Joja a mulțumit delegaților pentru alegerea sa ca vicepreședinte și subliniind atenția acordată de R.P.R. problemei ajutorului economic acordat țărilor slab dezvoltate a anunțat hotărîrea guvernului R.P.R. de a contribui la fondul O.N.U. pentru asistența tehnică în 1957 cu suma de 100 000 lei.

A. A. Sobolev, reprezentantul permanent al U.R.S.S. la O.N.U., a declarat că guvernul Uniunii Sovietice este gata să aloce sub formă de cotizație benevolă la fondul O.N.U. pentru acordarea de ajutor tehnic țărilor slab dezvoltate pe anul 1957 suma de 4 milioane ruble.

În 24 de ore

MOSCOVA. — La 18 octombrie N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., a primit pe K. Zilliacus, membru al parlamentului englez și fruntaș al partidului laburist, care se află la Moscova la invitația Academiei de Științe a U.R.S.S.

PARIS. — In dimineața zilei de 18 octombrie, în suburbia pariziană Aubervilliers s-a deschis plenara C.C. al Partidului Comunist Francez. Pe ordinea de zi figurează situația politică și unitatea de acțiune a clasei muncitoare.

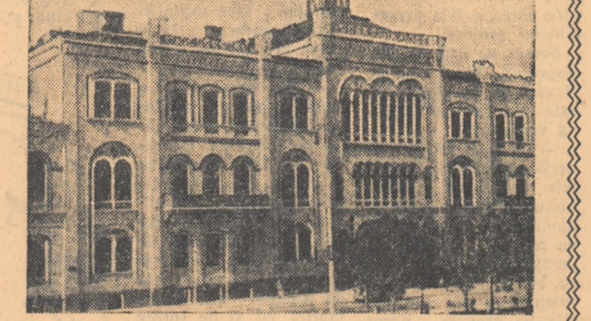
PEKIN. — La invitația premierului Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, Ciu En Lai, la 18 octombrie au sosit la Pekin primul ministru al Pakistanului, Husein Șahid Suhravardi, și persoanele care-l însoțesc.

MUNCHEN. — Miercuri 17 octombrie a sosit la Munchen venind de la Viena grupul de artiști din R.P. Chineză. Artiștii chinezi au fost întîmpinați cu multă însuflețire de cetățenii orașului Munchen. Este pentru prima dată că un grup de artiști chinezi, vizitează Republica Federală Germană.

DELHI. — La 18 octombrie a sosit la Delhi avionul sovietic cu reacție „TU-104", care face un raid experimental pe ruta Moscova-Tașkent-Delhi-Rangoon.

Imagini din R. P. F. Iugoslavia

In anii puterii populare orașele iugoslaviei au cunoscut o mare dezvoltare. Iată, în prima fotografie: o imagine din înfloritorul oraș NOVI SAD.

Guvernul iugoslaviei acordă o deosebită atenție institutelor de învățămînt superior. In fotografia de jos — vechea UNIVERSITATE DIN BELGRAD.

Vizita în Iugoslavia a delegației C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria

BELGRAD 18 (Agerpres). — Ferenc Muennich, ambasadorul Republicii Populare Ungare la Belgrad, a oferit la 17 octombrie o recepție cu prilejul vizitei în Iugoslavia a delegației Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria.

In cadrul recepției, Iosip Broz Tito, secretarul general al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, și Ernö Gerö, prim secretar al Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, au făcut declarații pentru postul de radio Budapesta.

Iosip Broz Tito a declarat: **„Pot să constat cu satisfacție că tratativele dintre reprezentanții Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul celor ce muncesc din Ungaria se desfășoară în spiritul cel mai bun, cel mai tovărășesc și prietenesc. Consider că venirea în Iugoslavia a delegației ungare și tratativele care se duc aici vor avea o mare însemnătate pentru adîncirea continuă a relațiilor dintre țările noastre. Urez oamenilor muncii din Ungaria mari succese în munca lor creatoare de construire a socialismului și a viitorului lor fericit".**

Ernö Gerö a spus: **„In ce mă privește, nu pot decît să confirm ceea ce a spus tovarășul Tito, că tratativele dintre delegațiile C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria și C.C. al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia se desfășoară în atmosfera cea mai prietenească și că ele au dat rezultate serioase și concrete. Această întîlnire are o mare însemnătate pentru cele două partide și cele două țări".**

SARAJEVO 18 (Agerpres). — Taniug transmite: Delegația Partidului celor ce muncesc din Ungaria care vizitează Iugoslavia a sosit la Sarajevo, capitala Republicii Bosnia-Herțegovina, unde a avut convorbiri cu reprezentanții din această republică ai Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate și camaraderie.

După terminarea convorbirilor, Djuro Pușar, secretar al Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Bosnia-Herțegovina a oferit un dejun în onoarea membrilor delegației ungare.

Apoi delegația, în frunte cu Ernö Gerö, a vizitat centrul metalurgic de la Zenița.

Sosirea la București a d-lui P. Garufalias împuternicit extraordinar al Greciei

La 18 octombrie a sosit la București dl. P. Garufalias, împuternicitul extraordinar al guvernului grec, deputat în Parlamentul Greciei. Dl. P. Garufalias este însoțit de secretarul Legației Greciei în R.P. Bulgaria, S. Rocanos.

La sosire, oaspetele a fost întîmpinat la Gara de Nord de Aurel Mălnășan, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, C. Paraschivescu-Bălăceanu și Victor Iliu, deputați în Marea Adunare Națională și Ion Drînceanu, ambasador al R.P.R. în Grecia.

In aceeași zi, Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe, a oferit un dejun în cinstea d-lui P. Garufalias.

La dejun au luat parte dl. S Rocanos, secretar al Legației Greciei în R.P. Bulgaria.

Din partea romînă au participat Marcel Popescu, ministrul Comerțului Exterior, acad. Mihail Ralea, președintele I.R.R.C.S., Aurel Mălnășan și Alexandru Lăzăreanu, locțiitori ai ministrului Afacerilor Externe, C. Paraschivescu-Bălăceanu, deputat în Marea Adunare Națională și Ion Drînceanu, ambasador al R.P.R în Grecia.

Seara, dl. P. Garufalias a asistat la un spectacol la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

Oaspeți de peste hotare

Joi la amiază, au sosit în București domnii Rosvell Garst, mare fermier din Yowa (S.U.A.), conducătorul firmei americane „Garst and Thomas Hybrid Corn Company" din Yowa, cu soția, John Hathys, reprezentantul firmei americane „Northrup King Company" cu soția, dr. William Braun, specialist în genetică de la firma americană „Garst and Thomas Hybrid Corn Company", Tery Valery, economist profesor de economie la Facultatea Columbia din New York, care au venit în țara noastră în vederea unor tratative cu întreprinderi de import din R.P.R.

★

Miercuri după-amiază au sosit în Capitală oaspeți din Republica Sudan: Salih Mahmud Ismail, om de afaceri, membru în Consiliul Mondial al Păcii și Rasid Nayel, avocat.

SPORT

★ ★

Cupa R. P. R. la fotbal

BUCUREȘTI: Dinamo 6 — Locomotiva Grivița Roșie 0-5 (0-2). Au marcat: Georgescu (3), Ene și Neamțu.

TIMIȘOARA: Locomotiva — Flamura Roșie Arad 2—1 (2—1).

GALAȚI: Energia Metalul — Dinamo Bacău 3—0 (2—0). A marcat: Stolniceanu, Rusu din 11 m. și Vasiliu.

SIBIU: Progresul — Energia Flacăra Ploești 1—3 (0—1).

CIMPIA TURZII: Energia Metalul — Progresul București 3—2 (2—1, 2—2).

TURNU SEVERIN: Locomotiva — Progresul Oradea 1—3 (1—2). Au înscris Krempanski, C. Bartha, Florea care a fost excelent și respectiv Vidan.

★

Intîlnirile Metalul Steagul Roșu Orașul Stalin — Dinamo București și Știința Cluj — C.C.A. au fost amînate, urmînd să se desfășoare la o dată care se va stabili ulterior.

(Urmare din pag. 3-a)

In memoria oamenilor mai în vîrstă sînt vii vremurile cînd clasele stăpînitoare foloseau diversiunea naționalistă pentru a împiedica unitatea de luptă a celor ce muncesc și pentru a-i exploata mai lesne. Pe atunci, minoritățile naționale erau crunt asuprite. Și acest capitol aparține unui trecut care nu se va mai întoarce niciodată. Regimul de democrație populară este un părinte la fel de grijuliu pentru toți fiii săi indiferent de naționalitate. Insăși crearea Regiunii Autonome Maghiare este o mărturie puternică. Tineretul aparținînd minorităților naționale se bucură de aceleași drepturi și îndatoriri ca și tineretul romîn. Aceasta se poate constata, de pildă, prin faptul că există deputați aleși din rîndul tineretului minorităților naționale, tineri fruntași în producție sau maiștri ai recoltelor bogate maghiari, germani, sîrbi etc., că există Universitatea „Bolyai" și numeroase alte instituții de învățămînt în limbile minorităților naționale.

Orizontul cultural al tineretului din patria noastră se lărgește continuu. Cei care-n alte vremuri ar fi fost hărăziți slugăritului pot fi găsiți în mare număr pe băncile universităților. Ne-am obișnuit cu cuvintele: „dreptul la învățătură". Dreptul acesta este o realitate vie pe care o simți din plin atunci cînd străbați drumurile patriei. Sînt sate care decenii de-a rîndul n-au avut nici un știutor de carte și care zăceau în bezna analfabetismului și misticismului. Din aceste sate în anii din urmă au plecat mulți tineri ce au devenit studenți ai facultăților noastre. In anul școlar 1938-39 existau 1577 grădinițe și 770 gimnazii și cursuri inferioare de liceu la care aveau acces mai ales copiii celor avuți. La universitatea din București, în anii regimului burghezo-moșieresc, procentul studenților fii de muncitori a fost multă vreme 0,1%. Intre 1920—1938, din 55 de sate ce numărau o populație de 105.000 suflete, au plecat către școli secundare sau instituții universitare numai... 6 fii de țărani muncitori. Dar nu numai atît. Invățămîntul era în anii aceia rupt de viață, lipsit de un caracter științific.

Astăzi, în școlile de toate gradele se găsesc fiii celor ce muncesc la orașe și sate iar învățămîntul este puternic legat de viață. Cifrele sînt grăitoare în privința dezvoltării învățămîntului. Există în prezent peste 6400 instituții preșcolare, peste 4700 școli de 7 ani, 309 școli medii și 32 școli pedagogice. Peste 1.700.000 elevi învață în școlile elementare și medii. Dar trebuie să punem la socoteală și cele 95 școli tehnice care pregătesc maiștri pentru 84 specialități, cele 360 școli profesionale de ucenici, cele aproape 40 de școli profesionale ale Ministerului Invățămîntului, care califică muncitori în 156 meserii. Numărul facultăților a sporit de patru ori față de anul 1938-39. Noul sistem de atribuire a burselor asigură condiții mai bune de studiu studenților merituoși.

La capătul anilor de învățătură, tînărul nu se teme pentru viitorul său. Munca tinerei intelectualități este prețuită. Titluri de laureat al Premiului de Stat, medic emerit, învățător emerit, artist emerit, ordine și medalii încununează rodnica activitate a multor tineri intelectuali. Cu ei se mîndrește tînăra noastră generație. Ei realizează dorința exprimată în secolul trecut de Alexandru Vlahuță:

Unde ni-s entuziaștii, visătorii, trubadurii,
Să ne cînte rostul lumii și splendorile naturii?
Valurile de-ntuneric despicîndu-le în două
Splendidă-naintea noastră să ne-arate-o lume nouă!

Și dacă Vlahuță se gîndea numai la tinerii poeți, entuziaștii zilelor noastre, cei ce făuresc o lume nouă, provin din cele mai diferite categorii de tineri de la

„Scînteia tineretului"
pag. 4-a 19 octombrie 1956

În ajutorul celor ce studiază în cercurile politice U. T. M. —

„Să ne cunoaștem patria"

Ce a dat tinerei generații regimul de democrație populară

orașe și sate, fiecare în domeniul său.

La dispoziția tinerilor stau mereu mai multe cluburi, biblioteci, case de cultură, cămine culturale. In întreprinderi și la sate zeci de mii de tineri desfășoară o vie activitate pe tărîm artistic. Bogăția folclorului nostru găsește în tineri pasionați păstrători. Melodii ce au trecut din tată în fiu, capătă acum texte noi, dăruite de sufletele și mințile unor oameni ce trăiesc alte veacuri.

Dar nu putem să vorbim despre posibilitățile oferite tineretului de a-și petrece timpul liber fără să pomenim de sport. In țara noastră s-a dezvoltat larg sportul de masă. Pe pieptul multor tineri pot fi văzute insignele G.M.A. și F.G.M.A. La Spartachiada de vară a tineretului au participat sute de mii de tineri. 1.000 de tineri, cei mai buni dintre ei, au venit la București la întrecerile finale. Unul dintre campionii spartachiadei este Hughel Erhardt, fiul unor muncitori sticlari din Mediaș, regiunea Stalin. Băiatul acesta blond, înalt, slăbuț, nu are decît 15 ani. Primul lui succes este promițător. In calea succeselor viitoare nu există absolut nici o piedică. Dovadă stă faptul că mulți din maeștrii sportului din țara noastră au fost pînă nu de mult simpli oameni ai muncii: Dumitru Ciubotaru este cunoscut și ca sudor, Androvici Adalbert și Constantin Dumitru ca muncitori ceferiști etc.

Dreptul la odihnă este o altă realizare minunată. Dacă înaintașii noștri nu cunoșteau stațiunile de odihnă decît din ilustratele ce se vindeau la chioșcuri, nu același lucru se întîmplă cu tineretul de azi. La Vasile Roaită, Sinaia, Lacul Roșu — la munte și la mare, sute de mii de tineri își petrec concediul de odihnă sau zilele vacanței în tabere.

Nenumărate sînt drepturile tineretului. Nici un moment nu trebuie să uităm însă că ele sînt rezultatul unor decenii de luptă îndîrjită, luptă în care și-au dat viața mulți dintre cei mai buni fii ai poporului nostru.

Tînăra generație a căpătat un deplin optimism în viață. In trecut blazarea, scepticismul, pesimismul erau caracteristice unei mari părți a tinerelor generații. Condițiile sociale generau lipsa încrederii în prezent și în viitor. Culorile sumbre dominau versurile poeților; pesimismul fusese ridicat de către clasele dominante la rangul de filozofie oficială, fiind inoculat tineretului, pentru a-l împiedica să joace un rol activ în viață, să lupte pentru viitorul său luminos. Acum tinerii sînt încrezători în ziua de mîine pentru că viitorul nu le este înnegurat de nesiguranță. Există o deplină siguranță a viitorului care decurge din conștiința drumului pe care îl parcurge țara noastră, din claritatea țelului său. Ințelegerea faptului că drumul socialismului este drumul unui viitor fericit o datorăm partidului nostru iubit care ne-a înarmat cu nemuritoarea și invincibila sa învățătură marxist-leninistă.

Să răsplătim grija partidului

Partidul are încredere în tineret. Această încredere trebuie s-o justificăm prin comportarea noastră de fiecare clipă. Acest lucru îl înțelege tineretul patriei noastre. Un fapt reflectă aceasta concludent, căpătînd valoarea unor semnificații largi. Este vorba de eroismul arătat de Elena Enache, o destoinică sondoriță, atunci cînd un incendiu a izbucnit la sonda la care lucra. Sonda nr. 22 din regiunea petroliferă din Oltenia luase foc din pricina unui trăznet. Impreună cu ea se aflau încă două fete. Ele au dat bătălia cu flăcările. Cînd au venit pompierii, focul era stins.

Tineretul are un rol important în construirea socialismului. Increderea pe care și-au cîștigat-o organizația noastră și tînăra generație poate fi lesne înțeleasă din faptul că partidul și guvernul au încredințat tineretului lucrări de importanță republicană precum și unele șantiere de importanță locală. Această încredere presupune și mari răspunderi.

Fiecare loc de muncă sau de învățătură este un post de luptă, fiecare tînăr trebuie să fie un luptător. Tinerețea noastră este chemată să aducă o contribuție importantă pentru ca să înmulțim succesele pe drumul socialismului și să înlăturăm mai grabnic greutățile și lipsurile care mai există. Organizațiile U.T.M. trebuie să fie pe deplin conștiente de răspunderea ce apasă pe umerii lor.

Statul are o grijă nemărginită față de tineret. Simțim aceasta în viața noastră de fiecare zi. Dar pentru ca traiul nostru să devină din ce în ce mai bun, nu trebuie să așteptăm să primim totul. Trebuie să ne fie limpede că statul va putea obține mereu mai multe realizări în folosul tineretului și al întregului popor dacă cu toții vom pune umărul la îndeplinirea sarcinilor construcției socialismului, dacă vom dărui acestei cauze forța brațelor și limpezimea minților noastre.

Imbunătățirea condițiilor de viață ale poporului se realizează pe măsura creșterii venitului național, pe măsură ce avuțiile țării sporesc. Dar cum se pot obține acestea? **Depinde de întregul popor și deci depinde și de fiecare din noi.** Luptînd pentru ca planurile întreprinderilor să fie îndeplinite respectîndu-se cantitatea, calitatea și sortimentele, muncind pentru creșterea productivității muncii și scăderea prețului de cost al produselor, înlăturînd întîrzierile și absențele nemotivate de la lucru, întărind disciplina în muncă, preocupîndu-ne de gospodărirea cu grijă a avutului obștesc, folosind resursele locale cu pricepere, vom contribui la îmbunătățirea vieții oamenilor muncii, a fiecăruia dintre noi. Străduindu-ne ca în agricultură recoltele la hectar să fie bogate, ca munca oamenilor să fie mai rodnică prin aplicarea agrotehnicii, mergînd pe drumul transformării socialiste a agriculturii vom contribui la transformarea satului, la îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale țărănimii muncitoare. Intre munca noastră și traiul nostru este o legătură directă. De felul în care muncim noi ca și toți oamenii muncii, de conștiinciozitatea și abnegația cu care ne îndeplinim sarcinile, depinde cum anume vom trăi noi, familiile noastre, întregul popor. Acest lucru trebuie să-l înțeleagă toți utemiștii, toți tinerii.

Partidul și guvernul cer tineretului să dovedească pasiune, entuziasm în muncă. Să înțelegem pe deplin frumusețea de neasemuit a muncii și să nu căutăm colțișoare călduțe, unde viața este tihnită și nu se cer eforturi. Greul nu poate speria pe un tînăr. Pe șantierele naționale și locale au venit mii și mii de tineri hotărîți să muncească cu abnegație. A devenit în vremea noastră o mare cinste să fii miner, sondor, tractorist etc.

Munca în adîncul pămîntului, scormonind măruntaiele munților, nu-i ușoară. Dar celor care nu se sperie de greutăți, eforturile le sînt răsplătite. Greutățile oricărei meserii pot fi învinse prin calificare. Știința și tehnica se dezvoltă neîncetat. Și pentru că tineretul nu are voie să rămînă în urmă, el trebuie să învețe întruna, să stăpînească tehnica nouă care asigură o productivitate sporită a muncii.

Tinerilor intelectuali li se cere să-și pună în folosul construcției socialiste cunoștințele și talentul lor. Dar aceste cunoștințe nu pot fi valorificate în birouri, printre hîrțoage. Sînt unii tineri care nu vor să se dezlipească de orașele mari ale țării. Acești tineri nu au dreptul să uite că poporul i-a ajutat să devină oameni culți și că acum ei trebuie să-și facă datoria față de popor, acolo unde este nevoie.

In opera noastră de construire a socialismului ne mai lovim de unele lipsuri. O perioadă de mari transformări sociale ca aceea pe care o trăim nu poate să nu dea naștere unor greutăți într-un domeniu sau altul. Dar ele sînt greutăți de creștere, fenomene trecătoare ce nu pot în nici un caz umbri uriașele realizări obținute în anii regimului de democrație populară. La multe din lipsuri contribuie și atitudinea unor tineri. Indisciplina, chiulul, nepreocuparea pentru calificare, lipsa de răspundere de care dau dovadă unii tineri produc pagube economiei naționale. Risipa de materiale, lipsa de grijă față de avutul obștesc, nesocotirea resurselor interne ce pot fi valorificate au consecințe negative asupra dezvoltării economiei. Tinerii pot aduce un aport mereu mai însemnat luptei împotriva unor asemenea lipsuri.

Tineretul are datoria să-și facă simțită prezența în toate domeniile de activitate. Generația noastră are depline drepturi politice. Avem drept la vot, drept la organizare, avem o presă a tineretului. Printre cei peste 130.000 deputați în sfaturile populare sînt mii de tineri. Aceasta înseamnă pentru tineret o mare răspundere. Participînd activ la viața obștească, tinerii pot și trebuie să contribuie la lupta pentru înlăturarea unor fenomene negative ce se manifestă în anumite sectoare (în gospodărirea orașelor și satelor, în aprovizionarea populației etc.). Munca voluntară a tineretului poate ajuta la înfrumusețarea orașelor și satelor. Perseverența și îndrăzneala tineretului pot și trebuie să ducă la punerea în valoare a multor bogății locale nefolosite.

Tinerii au datoria să vegheze la respectarea legilor statului, fiind însă ei în primul rînd un exemplu de respectare a acestor legi. Este nevoie ca organizațiile U.T.M. să urmărească respectarea drepturilor tineretului prevăzute în Codul Muncii și în contractele colective. Veghind ca toate fondurile puse la dispoziția tineretului să fie în mod just folosite, ca tineretului din uzine, fabrici, șantiere, S.M.T.-uri, G.A.S., să i se asigure condiții tot mai bune de muncă, hrană, cazare și odihnă, organizațiile U.T.M. trebuie să ceară tot odată tineretului să-și îndeplinească îndatoririle sale.

★

Minunată este patria noastră. Avem o țară bogată și un popor harnic. Ne așteaptă un viitor măreț. Dar acest viitor nu poate fi decît opera întregului nostru popor și deci și a tineretului. Pentru frumusețea deplină a zilei de mîine a patriei, pentru fericirea întregului popor, partidul ne conduce la lupta pentru construirea socialismului. Politica înțeleaptă a partidului este chezășia făuririi viitorului pe care ni-l visăm. Politica partidului trebuie însă realizată în viață prin eforturile tuturor celor ce muncesc și deci și ale tineretului. In muncă putem să ne arătăm demni de marile drepturi și libertăți pe care regimul de democrație populară le-a dat tineretului din Republica Populară Romînă.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii". Tel 7.60.10 Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3452 — 52